

Adoption & Samfund

Medlemsblad for Adoption & Samfund | Nr. 4 | September 2012 | 36. årgang

TEMA: NETVÆRK

Landegrupper | Mødregupper | Hentegrupper | Forældrenetværk
Facebook-grupper | Lokalforeninger | Interessegrupper | Internetfora

INDHOLD

Leder: Ensomme er det værste, vi kan være	3
Tatiana Bentsen Shahmiri: „Adopteret fra Colombia“ på Facebook	4
Sisse Jacobsen: Landegruppe for Sydkorea – et netværk tager form	5
Susanne Kjær og Per Frydenreim Møller: Vort „kinesiske“ netværk	6
Benedikte Lohse: Burkinagrupperne – en landegruppe for familier med børn født i Burkina Faso	8
Birthe Dueholm: Koreatræf gennem 25 år	10
Anette Kaae-Bødker: Netværk som livline	12
Tom Ekerøth: Skal det være eksotisk eller praktisk?	14
Bente Heltberg: Sparring og frirum i et godt netværk	15
Ghita Lauenborg: Netværk er virkelig guld værd	16
Hanne Birgitte Nielsen: Lokalforening Bornholm – De lokale foreningers styrke er at have nær kontakt til medlemmerne	16
Charlotte Knop: Netværk er en vigtig medspiller i foreningsarbejdet	17
Annoncer og nyt fra lokalforeningerne	18
Lokalforeninger	26
Rådgivningsguide	27
Bladet „Adoption & Samfund“ 35 år	28

Adoption & Samfund

Foreningstelefon:

65 92 00 18

Hjemmeside:

www.adoption.dk

HOVEDBESTYRELSE

Formand:

Jens Damkjær
Vestre Fasanvej 53
8410 Rønde
jens.damkjaer@adoption.dk
40 83 41 93

Næstformand:

Michael Paaske
Klanghøj 47
8670 Låsby
michael.paaske@adoption.dk
65 96 05 21 (priv.) / 29 48 53 06 (mob.)

2. næstformand:

Jørn K. Pedersen
Prangerager 38
7120 Vejle Øst
joern.k.pedersen@adoption.dk
60 82 04 35

Sekretær (valgt uden for HB):

Carl Erik Agerholm
Teglvej 4, Frifelt
6780 Skærbæk
carlerik@fam-agerholm.com
74 75 73 65

Bestyrelsesmedlemmer:

Marianne Østergaard
Vesterbrogade 191, 4.
1800 Frederiksberg C
marianne.oestergaard@adoption.dk
33 22 95 53

Lisbet Mogensen
Paradisvej 4, Ulborggård
6990 Ulfborg
lisbet.mogensen@adoption.dk
97 48 19 29 / 24 46 16 99 (mob.)

Lene Borg
Tveje-Merløse 2B
4300 Holbæk
lene.borg@adoption.dk
59 43 92 01

Sidsel Babette Johansen
Englodden 8
8320 Mårslet
sidsel.babette.johansen@adoption.dk
86 78 27 22

Lilian Bitsch
Nørregade 32
6670 Holsted
lilian.bitsch@adoption.dk
75 39 38 09

Charlotte Christensen
Gl. Ringkøbingvej 1A
7400 Herning
charlotte.christensen@adoption.dk
97 21 18 78

Rie Østergaard
Holbækvej 16
7400 Herning
rie.oestergaard@adoption.dk
97 22 12 87

Sofie Bay
Falkenbergvænget 30
3134 Ålsgårde
sofie.bay@adoption.dk
49 13 49 37

Suppleanter:

Malene Fenger-Grøndahl
Ny Munkegade 32, 3. th.
8000 Århus C
malene.fenger-grondahl@adoption.dk
26 74 25 76

Søren Hansen
Hjortevænget 22
5800 Nyborg
soren.hansen@adoption.dk
22 54 11 51

Kasserer (valgt uden for HB):

Ellen Larsen
Glenstrup Søvej 15
8990 Fårup
kasserer@adoption.dk
86 45 26 32

Medlemsadministration:

Adoption & Samfund
Medlemsadministrationen
Skibbroen 6,2. – Postboks 13
6200 Aabenraa
medlemsadm@adoption.dk
35 29 42 52

KOLOFON

Redaktion:

Hovgårdsparken 53
2670 Greve
bladet@adoption.dk

Redaktionsmedlemmer:

Heidi Senderovitz 60 72 90 05
Hovgårdsparken 53 (kontakt efter 19)
2670 Greve

Anne-Louise
Linnemann Bech 39 61 03 61
Enighedsvej 49B
2920 Charlottenlund

Anne Marie Andresen 38 79 97 35
Raunstrupvej 6 (kontakt 17-19)
2720 Vanløse

Lykke L. Pedersen 45 85 12 79
Brede 65
2800 Kgs. Lyngby

Karina Ahm 31 33 28 38
Peter Holms Vej 2 (kontakt efter 18)
2450 København SV

Pia Reinholm Jensen 47 74 23 53
Elverdamsvej 3A
3300 Frederiksværk

Ansvarshavende for dette nummer:

Lykke L. Pedersen

Medlæser:

Anne-Louise Linnemann Bech

Grafisk produktion:

Eks-Skolens Trykkeri ApS 35 35 72 76
Oplag: 4.300 stk.

Adresseændring, udmeldelse m.v. bedes
meddelt medlemsadministrator på e-mail
medlemsadm@adoption.dk.

Abonnement kr. 400,-
Medlemskab inkl. blad kr. 400,-
Annoncepris Kr. 10,- pr. spalteilmilimeter.

Bladet modtager altid gerne billeder. Hvis
man ønsker fotografens navn nævnt, skal det
anføres. Husk at oplyse om navn, adresse,
motiv, afgiverland og tidspunkt. Bladet
(inklusive billederne) lægges altid efterføl-
gende på www.adoption.dk.

Artikler i bladet udtrykker forfatterens
synspunkter og ikke redaktionens eller
foreningens. Redaktionen forbeholder sig ret
til almindelig korrekturlæsning af indkomne
artikler.

Bladet udkommer i februar, april, juni, sep-
tember, oktober og december.

Forsiden: Uadskillelige søstre: Olivia 17 mdr.
og Cille 7 år. Olivia er født i Etiopien.

NÆSTE DEADLINE:

10.11.12

Du kan melde dig ind i Adoption & Samfund på
www.adoption.dk, eller brug koden her:

Ensomme er det værste, vi kan være

Et af de måske mest karakteristiske adoptionsspecifikke personlighedstræk, et menneske, der er adopteret, kan have, er en dyb tristhed og uudgrundeligt savn, der kan komme som lyn fra en klar himmel. En følelse af nedtrykthed, forladthed og angst, der kan føres tilbage til det traume, det er som barn at opleve, at far og mor er væk – og ikke kommer igen. Adopterede kan opleve denne forladthedens afgrund i alle aldre. Små børn kan opleve den, institutionsbørn, skolebørn, teenagere og voksne, der er adopteret for mange år siden, kan opleve den. Og det er ikke spændende at være der på kanten af dybet og føle, at alle andre har givet slip. Det er op til én selv at holde balancen. Der er kun én selv at tro på tilbage. Det er dyb ensomhed.

I en adoptivfamilie er det ikke kun det adopterede barn, der ind imellem kan opleve at blive kastet ud i ensomhed. At stå som forældre til et adoptivbarn, som synes hyllet i et uigennemtrængeligt mørke og opleve at kæmpe med alt, hvad vi har, for at „nå ind“ og gribe barnet, trække det ud og finde sammen i trykthed, latter og glæde ved livet, kan være en kæmpe udfordring. Oplever vi, at vi ikke kan nå barnet, kan det give en stærk følelse af afmagt.

For både adopterede og adoptivfamilier kæmper vi i Adoption & Samfund for, at det danske samfund og regeringen vil forstå dette adoptionsspecifikke ensomhedens traume. I skrivende stund er der 22 dage til Adoption & Samfunds adoptionskonference på Borgen den 19. september. Næsten 120 deltagere er tilmeldt. Her vil vi forhåbentligt kunne åbne politikernes øjne for, at den adoptionsspecifikke ensomhed skal adresseres. PAS skal fast på finansloven. Et videns- og formidlingscenter for adoption skal på finansloven. Eneadoptanter skal ligestilles med biologiske forældre således, at de også kan modtage det særlige børnetilskud. Det må være klart, at et adoptivbarn, der har startet livet med sår på sjælen, adoptivforældre og samfundets institutioner, skoler og kommuner har brug for ressourcer og adoptionsfaglig viden for at kunne hjælpe adoptivbørn til at blive hele mennesker.

Heldigvis er der også meget, vi som unge og ældre adopterede og adoptivforældre selv kan gøre. Vi kan finde sammen med andre, vi kan dele vore liv med. Professionel hjælp og faglighed kan gøre meget, men det, der virkelig kan gøre en forskel, når vi oplever, at livet er svært, er gode relationer. Oplevelsen af, at når vi står i mørket på afgrundens rand, er der nogen, der rækker en hånd ud og forstår.

Jeg har den store glæde ikke blot at få lov at være formand for Adoption & Samfund. Jeg er også med i en pragtfuld bestyrelse for Etiopienforeningen, der har som formål at skabe

kontakt mellem adoptivfamilier og adopterede fra Etiopien. Anden weekend i august hvert år holder vi sommertræf, og her holder jeg af at gå en sen aftenur blandt de ca. 200 børn og voksne, der plejer at deltage. På denne aftenur kan jeg høre det summe. Summe af stemmer, der taler, stemmer der deler liv. Her skal vi ikke begynde forfra. Her har vi en fælles baggrund. Her kan vi grine, lave sjov, bare være mennesker – og her kan vi fortælle, hvordan det er at møde afmagten og ensomheden sammen med mennesker, der forstår, fordi de fleste af os godt kender det. Vi har været der.

I dette nummer af bladet vil du finde artikler, der handler om at danne netværk som dem, vi har i landegrupperne. Der er heldigvis mange muligheder: Interessegrupper, lokalforeninger, Adoption & Samfunds Ungdom, adoptionsgrupper på Facebook m.fl. Jeg håber, du finder inspiration til et eller flere netværk at dele dit liv med.

*Jens Damkjær
Landsformand*

Adopteret fra Colombia

De sociale medier er blevet vigtige som bindeled mellem brugerne, og netværkets medlemmer mødes også uden for nettet!

på Facebook

Af Tatiana Bentsen Shahmiri

I starten af år 2008 blev gruppen „Adopteret fra Colombia“ oprettet på Facebook. Stifteren var Fabiola Christensen, der ikke kendte andre adopterede colombianere (bortset fra sin søster) og gerne ville lære nogle at kende. Facebook var ikke så almindeligt dengang, som det er i dag. Gruppen voksede derfor meget langsomt, men i dag er vi 467 medlemmer, og det antal er med sikkerhed ændret i næste uge! Der er mange ting, som har ændret sig siden 2008.

I begyndelsen var det kun Fabiola, som stod for gruppens side og kunne lave events. Gruppens medlemmer kunne (og kan stadig) skrive på sidens væg – ligesom at skrive på en hjemmesides gæstebog. Dengang præsenterede medlemmerne sig mest og takkede initiativtageren for gruppens eksistens. Det hele var meget nyt. Facebook var en ny verden. En gruppe kun for andre adopterede fra det smukke land Colombia var en ny verden. Der var ikke så meget erfaringsudveksling, dialoger, emner og aktiviteter, som der er i dag. Men på trods af, at man ikke kendte hinanden, ikke skrev med hinanden og var inaktiv i gruppen, så var det bare så fedt at se og være medlem af et netværk, hvor andre havde samme baggrund som en selv: at være adopteret fra Colombia.

Facebook-gruppen mødes

Der gik ca. 3 måneder, inden gruppen nåede 100 medlemmer. Fabiola havde skrevet på væggen, at når vi nåede 100 medlemmer, skulle vi mødes første gang. Jeg kan ikke huske aftenen tydeligt, men jeg kan huske den. Vi skulle spise på en mexicansk restaurant på Frederiksberg. Jeg mener, at jeg fulgtes med min veninde Isabel. Jeg var meget spændt på at møde nye colombianere og se, om de også var minimennesker ligesom jeg selv. Vi var 12 smukke adopterede colombianere. Nogle få af os havde mødt hinanden før, men ellers kendte vi ikke hinanden. Der gik ikke længe før, vi snakkede og grinede, som om vi

havde kendt hinanden i forvejen. Efter god mad tog vi hjem til et af medlemmerne, hvor vi hyggede med en leg, snak, fjol, øl og Don Omar i baggrunden, inden vi tog videre i byen. Det var ikke alle, som tog i byen, fordi de havde lang vej hjem, og jeg var vist en af dem. Men det var hygge!

Efter den aften blev de, som havde været med til det første møde, mere aktive på gruppens side. Folk oploadede billeder fra aftenen, og man kommenterede dem, taggede sig selv og venneanmodninger blev sendt til hinanden. Andre medlemmer blev nysgerrige og ville også gerne møde andre, som var adopteret fra Colombia. De fleste events foregik i København i starten. Men de gange, hvor vi arrangerede noget i Jylland eller Fyn, var også kæmpe succes! „Problemet“ i starten med at lave events på Fyn eller Jylland var, at nogle af de jyske eller fynske adopterede skulle hjælpe med at arrangere det. Det var svært at planlægge og hjælpe hinanden med at arrangere events, fordi man ikke havde mødt hinanden før. Det kan være svært at planlægge en middag eller fest for sine venner eksempelvis. Det, at man så skal være med til at planlægge et event for totalt fremmede, kan godt være ret grænseoverskridende. Det var også en af de ulemper, der var ved at have en gruppe på nettet. Man kendte ikke hinanden. Der var mange, som ikke kom til gruppens events i starten på grund af, at

de ikke kendte nogle, som skulle med, og de ville ikke dukke op alene. Folk var usikre og generte. De var bange for ikke at blive velkommet på en god og rar måde og for at blive ladet alene. Det problem har vi heldigvis ikke mere.

På grund af at Facebook er blevet så almindeligt, og at alle næsten har det, har det været muligt for medlemmer at invitere søskende, venner og veninder, som også er adopteret fra Colombia, ind i gruppen. På den måde har man kunne følges, når der så er dukket et arrangement op, og man er ikke mødt alene op. Fabiola har haft mange projekter kørende udover gruppen „Adopteret fra Colombia“. Efter hun havde fået en dejlig lille colombiana, bad hun mig om at hjælpe hende med gruppen. Jeg blev derfor projektkoordinator for gruppen. Jeg var med til at oprette events, videregive informationer omkring events og besvare spørgsmål omkring disse events. Facebook har gjort, at gruppens side i dag er lavet sådan, at alle kan oprette events. Dog skal der en „admin“ ind over, for at alle gruppens medlemmer kan inviteres. Men i dag er gruppens medlemmer så aktive med selv at lave

events, og det er rigtig fedt at se! Der sker næsten hele tiden noget enten i Jylland, Fyn eller Sjælland.

Netværkets mange arrangementer

Vi har haft mange slags arrangementer. Vi har haft flere pool parties, julefrokoster, middage og fester. Vi har også været ude at bowle, skyde med laser, været til koncerter, i biografen og rejst til Norge. Når vi mødes, så starter vi ud med at lære hinanden at kende, se hinanden an, få nogle råd og bare at være sammen med andre adopterede fra Colombia. Personligt har jeg ikke haft de dybeste samtaler omkring for eksempel det at være adopteret eller andre spørgsmål, man kan have. Jeg fornemmer, at det er spørgsmål, man tager over Facebook ved private beskeder eller på gruppens side eller med en ny ven/veninde, man har fået sig via gruppens side ved at ses. Det er meget forskelligt. Både på gruppens side, og når vi mødes, kan vi tale om alt mellem himmel og jord. Vi snakker om vores smukke land Colombia.

De, som har fundet deres rødder, snakker om hele den proces fra at lede efter dem til at have fundet dem – både fordele og ulemper. Andre taler om deres adoptivforældre. Nogle taler om fælles interesser eller fælles venner. Nogle er i gruppen eller med til vores arrangementer for at få nogle råd omkring det at rejse i Colombia, eller hvilke personer, der kan anbefales til at finde deres rødder. Nogle taler om den politiske situation i Colombia, og andre taler om, hvorfor Colombia ikke siger dem så meget, eller det at finde sine rødder intet siger dem.

Plads til alle

Der er virkelig plads til alle i denne gruppe – uanset alder. Jeg er selv en af dem, som ikke er interesseret i at få kontakt med min biologiske far eller mor. Sådan har vi alle forskellige behov og interesser, og de respekteres og støttes. På grund af gruppens størrelse har vi så mange fordele ved at bruge hinanden i dette netværk i forhold til vores erfaringer som adopterede. Det betyder så meget, at man for det første ved, at man ikke er den eneste adopterede fra Colombia, men at man også har mulighed for at komme med sine tanker og spørgsmål og have mulighed for at stille dem i et lukket netværk, som ingen

andre end gruppens medlemmer kan se. Der bliver stillet personlige spørgsmål, som man ikke har lyst til at dele med sine forældre, familie eller venner. Meget af det, vi taler om, når vi mødes, er også det, vi taler om på gruppens side. Vi deler også nyheder eller artikler om Colombia eller adoption. Jeg er ret sikker på, at jeg ikke lyver, når jeg fortæller, at alle er ret glade for gruppen og bruger den.

Personligt har jeg været rigtig glad for gruppen. Jeg har fået en masse gode venner og veninder for livet. Nogle af gruppens medlemmer skriver tit til mig for at få hjælp eller snakke. Jeg har fået et netværk, ikke kun personligt men også uddannelsesmæssigt. Man kan hele tiden følge med i andres rejseoplevelser til Colombia. Nu har jeg ikke været med til de sidste events, der har været, men via gruppen kan man følge med ude på sidelinjen. Det er bare fedt at være en del af dette netværk, fordi man kan få hjælp og hjælpe andre med ting, som ikke kun omhandler Colombia eller adoption. Hver og en gør sit for at skabe en god stemning i gruppen. Der kan forekomme uenigheder og misforståelser, fordi man nemt kan læse noget anderledes eller opfatte noget, man har læst anderledes, end hvad et andet gruppemedlem har ment, men jeg synes medlemmerne har vist tålmodighed, respekt og tolerance overfor hinanden. Alle er venlige, åbne og søde overfor hinanden, fordi vi har det tilfælles, at vi er adopteret fra Colombia, og vi er stolte af det! ■

Det „kinesiske“
netværk mødes. En
familie var fraværende.

Vores „kinesiske“ netværk

Ingen netværk er selvkørende, og alle deltagere skal ville netværket og være parat til at dele ud af sig selv og tage ansvar for gruppen, hvis projektet skal lykkes.

Af Susanne Kjær og Per Frydenreim Møller

Siden min mand og jeg hentede vores første barn, har jeg ønsket at skrive en af disse hen-tehistorier, som jeg med stor nysgerrighed har slugt fra andre forfattere. Men havde jeg noget nyt, og kunne jeg skrive den interes-sant nok? Vores andet barn afstedkom derfor heller ikke artiklen. Da bladet imidlertid nu har ønsket input omkring adoptionsnet-værk, føler jeg fornyet skrivetrang for at for-tælle andre om det meget givende netværk, som blev en del af vores tredje adoption.

Vores erfaring som adoptanter begyndte i Vietnam, hvor vi efter 26 måneder på ven-telisten endelig stod med den smukkeste dreng på knap 7 måneder i armene. Vi rejste med en anden familie, som adopterede de-res andet barn – Johanne, fra samme børne-hjem, blot 2 dage yngre end Mads.

Det var dejligt at have nogle at dele de første dage med, for som førstegangsfor-ældre „udsatte“ vi nok Mads for meget. Skal

en bodystocking over hovedet eller trækkes op nede fra? Hvor tit skal børn have mad? Hvad bør man have med i pusletasken? Hvor meget tøj skal han have på? De viet-namesiske normer bragte kun større forvir-ring, for mens vi nordboere svedte tran, mente de, at vi gav ham alt for lidt tøj på.

Vi holder stadig kontakten til familien på mail og telefon og ser hinanden et par gange om året, når Storebælt krydses, og vi inviterer hinanden til vores mærkedage; bar-nedåb, runde fødselsdage og nu Johannes konfirmation til næste år. Et foto af Mads og Johanne ved siden af hinanden er naturligvis fast indslag, når vi mødes, og det bringer al-tid minderne frem om de første dage i Hanoi.

Anden gang fik vi en pige i forslag – fra samme vietnamesiske børnehjem som Mads. Ditte fik vi i forslag præcis 2 år efter Mads, den 10. december. Men i Dittes til-fælde blev tingene speedet op. Hun var født den 18. oktober, og allerede den 27. marts 2002 blev hun overdraget til os.

Familien, vi fulgtes med denne gang, havde i forvejen en pige fra Vietnam. Vi bo-ede imidlertid på hver vores hotel, og da Ditte samtidig var meget syg, var vi kun sammen et par gange. Vi har ikke holdt kontakten.

Kina-rejsegruppe

Da vi besluttede os for at adoptere en ef-ternøler, gik Vietnam-listen i stå, og AC Bør-nehjælp åbnede op for muligheden for at skifte liste. Vi valgte at gå over til Kina-listen, hvor ventetiden ikke var så lang på davæ-rende tidspunkt, om end det alligevel kom til at tage yderligere 22 måneder, før vi fik barn i forslag.

Da ventetiden blev lang, tog vi kontakt til de andre i samme rejsegruppe. Af de op-rindelige 10 par var 3 af forskellige grunde udgået. Af de 7 tilbageværende var 5 fa-milier fra Sjælland og 2 fra Jylland. Vi 5 fra Sjælland mødtes, og det var dejligt at få sat ansigter på dem, man skulle følges med til

Kina og få præsenteret os for hinanden. Vi havde jo 2 adoptivbørn i forvejen, én familie havde en pige fra Kina og en ældre biologisk søn, ét par skulle have et lidt ældre adoptivbarn, én familie havde et biologisk barn, og så var der 3 par, der skulle have deres første barn.

Vi mødtes et par gange bl.a. til landemøde i Slagelse og til fordeling af den kæmpe mængde sponsortøj, som var fremskaffet. Faktisk så meget, at andre rejsegrupper blev søgt som aftagere på nettet.

Børnene, vi fik i forslag, var 6 små piger i alderen 8-12 mdr. og en dreng på 3 ½ år. Pigerne var fra samme børnehjem i byen i QinZhou i provinsen Guangxi. Drengen var fra et andet børnehjem i samme provins. Og så blev der ellers mailet imellem os med billeder af vores kønne børn, oplysninger til hinanden om alt, hvad vi vidste, og vore ideer til deres danske navne.

De fleste familier var på samme flyver til Beijing, og det var rart, at vi kendte hinanden af udseende og også senere til informationsmødet, den første fælles middag og en fælles udflugt til muren. Her i øvrigt en stor tak til AC's Jytte Kiens, som var til stor støtte og omsorg for os alle og bidrog til at gøre turen til en dejlig oplevelse.

Overdragelsen i Kina

Vi havde naturligvis ud fra vores tidligere to (meget officielle og højtidelige) vietnamesiske overdragelser en formodning om, hvad der skulle foregå, men i Kina skulle det være anderledes.

Hvor vi i Vietnam var 2 par, stod vi, efter et par dage og endnu en indenrigsflyvning, nu 7 par med børn, ledsagende svigerinder, niecer og svigermødre – alle lettere anspændte, vandkæmmede og i søndagstøjet i hotellets foyer og ventede på bussen, der skulle køre os til overdragelsen. Inden overdragelsen var vi enedes om at lade en kinesisk fotograf filme hele overdragelsen og brænde en DVD til hver. På den måde kunne øjeblikket blive forevigt, uden at halvdelen af os skulle opleve det gennem en kameratelevisión. Det kan anbefales, især hvis man som i Kina er en større gruppe. Og gruppen plus guider, kinesiske repræsentanter og fotografen fyldte også ventelokalet hos myndighederne godt op. Alt fulgte formentlig fastlagte procedurer, men for den uindviiede rådede kaos.

Familiernes navne blev råbt op ét af gangen, og vi fik hver overrakt et barn, som vi nu så for allerførste gang. Og så startede tårerne fra alle sider – mest højlydt dog fra børnene. Vores egen Andrea var fuldstændig utrøstelig. Heldigvis havde vi jo prøvet

det før og trøstede os med, at det var en fuldstændig normal reaktion.

Allerede samme aften blev der afholdt sammenkomst på gangen, hvor man kunne dukke op, hvis man havde overskud til det. Her snakkede vi om børnenes ve og vel, deres reaktioner på os, glæder og bekymringer. Vores Andrea reagerede f.eks. ved, at hun kun havde plads til at lukke en af os ind – sin far. Skrig og skrål var der, hvis mor nærmede sig. Og omsorgen var til at føle på, da de andre adoptanter i gruppen udtrykte stor bekymring og medfølelse med mig over, at Andrea kun kunne rumme sin far, omend vi selv tog det relativt roligt.

Andreas afstandtagen varede i øvrigt kun til kort efter hjemkomsten til Danmark. Storebror Mads (dengang 7 år) nåede dog at blive bekymret: „Mor, jeg kan ikke forstå, at hun ikke vil være hos dig. Du skal bare vide, at jeg elsker dig rigtig højt.“ Og så bliver man jo helt varm indeni.

Det var rart at kunne dele historier, råd og vejledning med hinanden rent praktisk, men måske mere til beroligelse, hvis der var brug herfor. Der var blandt os både rigelig professionel viden og almindelig forældreerfaring at dele ud af.

Mødregruppe og familietræf

Hjemme i Danmark igen dannede vi en ganske uformel mødregruppe. Vi mødte mødtes på skift hos hinanden og talte om vores børns udvikling, omgivelsernes reaktion på os, sjove episoder og så alt muligt andet. Der blev givet råd og vejledning til hinanden på kryds og tværs, og vi og børnene hyggede os gevaldigt i hinandens selskab.

Da barslen var ved at være overstået for de fleste, blev vi enige om, at vores spirende venskaber naturligvis skulle fortsætte, og at vores mænd skulle have lov at deltage.

Vi har siden set hinanden 6-7 gange om året. Vi skiftes til at være værter og inviterer typisk hinanden på brunch søndag formiddag. I år spiste vi også sammen på årsdagen for modtagelsen og holdt for første gang fastelavn sammen, og til påske blev der malet og trillet æg.

Og selvom alle inviteres til de faste arrangementer, er gruppen ikke hellig. Vi ses også fra tid til anden 2 og 2. Også de 2 familier i Jylland er altid velkomne til at deltage, og hvis nogle af os er i Jylland, er der altid en stående invitation hos dem. Ellers ses vi i hvert fald med dem en gang om sommeren, hvor vi samles i en hel weekend. En familie har således adgang til et stort hus på Langeland, hvor vi alle kan være. Vi håber, at traditionen kan vare ved, og det har været bragt på bane, om vi måske ved vort 10 års

jubilæum skulle tage til udlandet. I løbet af foråret uddeles ansvaret for måltiderne og indkøb og festudvalget nedsættes. Vi ankommer fredag eftermiddag og tager af sted igen søndag middag. Det er SÅ superhyggeligt for både børn og voksne.

Et stramt program er der imidlertid ikke plads til, for børnene finder hurtigt hinanden i leg, og de voksne har altid meget at opdatere hinanden om. Børn og oplevelser er stadig hyppige emner, men som tiden går, falder snakken oftere og oftere på job og husbyggeri, madopskrifter og formel 1 og livets almindelige glæder og sorger.

Og hvor dystert, det end måtte lyde, ville vi i gruppen måske ikke være bundet sammen uden netop bekymringerne. Der er f.eks. et par af familierne, der har alvorlige helbredsproblemer tæt inde på livet, og så er det rart, at de andre i gruppen kærer sig om en og spørger af ægte interesse og bekymring for familien. Alle kan relatere sig til de pågældende, og alle møder hinanden i øjenhøjde. Men glæderne deles naturligvis også; jobskifte, køb af ny bolig og familieførelser. Således er gruppen blevet forøget med både en lillebror fra Korea og en fra Kina.

Pigerne glæder sig altid til at se hinanden i gruppen. Men først sidste sommer gik det op for dem, at de egentlig havde mere tilfælles. Lørdag aften spiste børnene før os voksne. Snakken gik lystigt hos dem, indtil en af pigerne kom hen til sin mor og meddelte „Ved du hvad, de andre er også 4 år og de er alle sammen født i Kina ligesom mig!“

Ingen ser naturligvis frem til problemer, men børnene har i hvert fald, når de bliver lidt større, et sted at vende oplevelserne ved at være kineser og adoptivbarn. Med tanke på at vi startede 7 familier alene med den ene ting til fælles, at vi skulle adoptere et barn fra Kina, og formentlig uden planer eller ambitioner om et netværk, er det hele egentligt kommet helt af sig selv og både nemt og gnidningsløst.

Hos nogle konstellationer vil den fælles adoptionsplatform formentlig ikke være „lim“ nok til at skabe sammenholdet på tværs af forskellighederne i beskæftigelse, uddannelse, hjemstavn eller hobby. Men hvor forskellighederne i første omgang kræver tolerance, er de på den lange bane et plus for gruppen. Med det rette mål af nysgerrighed og interesse løber kilden således ikke tør for samtaleemner, som tiden går, og vi alle bliver mere og mere „helt almindelige“ børnefamilier. Men ingen netværk er naturligvis selvkørende, og alle deltagere skal ville netværket og være parat til at dele ud af sig selv og tage ansvar for gruppen, hvis projektet skal lykkes. ■

BURKINAGRUPPEN

– en landegruppe for familier med børn født i Burkina Faso

Af Benedikte Lohse

I maj 2008 var vi netop hjemvendt fra Burkina Faso med vores lille søn på dengang 8 måneder, da AC Børnehjælp kaldte til træf i Århus grundet besøg fra Burkina Faso.

Der blev i løbet af dagen sendt lister rundt for at indsamle kontaktoplysninger til opstart af en landegruppe, men mere skete der så ikke. I juni 2009 var vi igen samlet til Burkina-træf. Denne gang på den burkinske ambassade i København. Jette fra AC tog fat i mig og spurgte, om jeg ikke kunne være interesseret i at starte en landegruppe op, og den udfordring kunne jeg selvfølgelig ikke lade gå fra mig.

I september lykkedes det at samle 8 familier på Amager, hvor Burkinagruppen tog sin første spæde start. Vi blev enige om, at vi gerne ville have et netværk, som både børn og forældre kunne have glæde af, og vi indkaldte derfor til stiftende generalforsamling i maj 2010.

Burkinagruppen blev således stiftet lørdag den 8. maj 2010 i Stavtrup ved Århus. 19 voksne og 8 børn deltog i stiftelsen af foreningen, og den første bestyrelse blev valgt.

I dag 2 år senere er vi på vej mod medlemsfamilie nummer 35. De fleste med hjemtagne børn fra Burkina Faso – mens nogle få er kommende Burkina-adoptanter på ventelisten. 19 familier deltager i årets hyttetur.

Burkinagruppen mødes to gange om året, til generalforsamlingen i marts og til hytteturen i september. Endvidere inviterer ambassaden hvert år i juni familier med hjemtagne børn på besøg på ambassaden i anledning af Børnenes dag i Afrika.

Formålet med gruppen er hovedsageligt socialt samvær for voksne og børn og at give vores børn mulighed for at mødes med andre børn med samme baggrund. Samtidig bruges netværket til at udveksle tips og tricks om henterejsen, institutionsstart, afrohår osv. Mange

familier fra landegruppen er også aktive i flere af de øvrige netværksgrupper til fordel for børn og unge i Burkina Faso, såsom Red Børnene i Gorom-Gorom (www.gorom-gorom.dk) og AMPO Danmark (www.ampodk.mono.net).

På hyttetur med Burkinagruppen

Det er fredag den 9. september 2011, klokken er 16, og udenfor kontoret venter familien på at køre mod Kalundborg. På bagsædet sidder den utålmodige 4-årige, som ikke kan forstå, hvorfor vi dog skal holde i kø: „Skal alle de andre også på hyttetur, mor?“ Og nej, selvom Burkinagruppen er vokset støt og roligt det seneste år, så skal de nok næppe alle sammen med på årets hyttetur.

En times tid senere ringer den første deltager: „Vi er ankommet til Kalundborg – hvor er I?“ og „Bare rolig vi er skam på vej“. Imens tikker sms'erne ind fra vores deltagere fra Jylland, trafikken driller, „Kan vi udskyde aftensmaden til 18:30?“

Ca. kl. 18:00 triller vi endelig ind foran vandrehjemmet i Kalundborg – den 4-årige på bagsædet kan ikke komme hurtigt nok ud af bilen, da han opdager Nadia, som står og venter, og Felix, som samtidig med os triller ind på parkeringspladsen. Endelig er vi her – og „De var her jo også 'mine brune venner' – dejligt!“

Det bliver hurtigt tid til aftensmaden, 5 familier er vi på dette tidspunkt – de voksne snakker, ungerne hygger og legepladsen afprøves. Senere puttes ungerne, snakken fortsætter over kaffe og kage og senere på aftenen dukker den sidste familie, som har valgt den fulde hytteturspakke, op. Omkring midnat går undertegnede i seng efter en dejlig aften og med forventningen om endnu en dejlig dag i morgen.

Det er lørdag morgen, vejret ser lovende ud, selvom det stadig er overskyet.

Tre venner omfavner hinanden på Burkinatræf.

TEMA: NETVÆRK

Morgenmaden indtages i ro og mag med de øvrige 5 familier – men pludselig ringer telefonen.

En familie må melde forfald til dagens program grundet sygdom. Øv ... jeg lover at undersøge, om der er chance for at mødes med Kalifa (AC's repræsentant i Burkina Faso) senere på ugen.

De næste par timer går med leg, snak og forberedelse til dagens program samt løbende modtagelse af de 8 familier, som har valgt at ankomme lørdag formiddag. I løbet af formiddagen dukker både kendte og nye ansigter op.

Ved 10:30-tiden dukker weekendens hovedattraktion op: den burkinske delegation – for alle os, der har hjemtaget børn, siden formidlingen startede igen i 2007, er det først og fremmest et glædeligt gensyn med Kalifa. Selv er jeg positivt overrasket over, at Kalifa her snart 3½ år efter vores henterejse stadig kan huske, at jeg er mor til 'Wendso', og at han har helt styr på, hvem, der er hvem, af alle vores dejlige børn.

Lidt senere dukker også vores afrikanske danser op, og resten af formiddagen går med dans og højt humør. Ikke alle har lige godt styr på rytmer, trin osv., men alle går til opgaven med højt humør og entusiasme.

Da vi har danset af, får børnene lov at prøve den store tromme. Imens rettes frokosten an, og snart sidder vi bænket på den hyggelige terrasse, hvor snakken igen går om stort og småt, mens ungerne leger omkring os. I dag er det blandt andet fodbold, der spilles.

Efter frokosten takker vi den burkinske delegation for deres besøg og overrækker dem hver en gave: en soldreven lampe, som falder i så god jord, at de allerede har afgivet bestilling på flere eksemplarer. Rico, som fylder 40 dagen efter, disker op med en lækker kagemand.

I løbet af dans og frokost er solen dukket op, og da vi har sagt farvel for denne gang og på forhåbentlig snarligt gensyn til vores burkinske gæster, bliver vi enige om at gå en tur ned til vandet. På turen ned mod vandet får jeg en hyggelig snak med en af foreningens nye medlemmer, som for ikke så længe siden er kommet på ventelisten, og atter en gang bliver jeg mindet om den ikke altid så direkte og lette vej til vores børn, og jeg fyldes med taknemlighed over, at det for os der er til stede denne weekend, heldigvis lykkes til sidst.

Et par timer går med at soppe, fange krabber, lege i sandet, nyde solen osv., inden det bliver tid til at vende snuden hjemad mod vandrehjemmet. De fleste ta-

ger den direkte vej, men enkelte må lige en tur gennem byen, hvor de blandt andet 'deltager' i et bryllup, samt lærer lidt om geocaching. En kommende biologisk storebror må lige af med sin glæde over, at de der burkinske børn altså bare er skidesjove at lege med.

Tilbage på vandrehjemmet har mange brug for lige at slappe lidt af inden aftenmaden, selv får jeg et meget fornøjeligt spil Uno med nogle af de andre voksne. Faktisk bliver vi så bidt af spillet, at vi må kaldes til orden, da aftenmaden venter kl. 18.

Aftenmaden indtages igen under hyggelig snak, hvor mange emner bliver vendt både om adoption, det forestående valg og andet stort og småt. Efter aftenmaden leger ungerne af på legepladsen, inden det bliver sengetid for de mindste. Vi laver en fælles 'putning', og de fleste sover hurtigt efter en dejlig og begivenhedsrig dag.

De voksne slutter dagen af med endnu en omgang kaffe, kage, snak. Selv benytter jeg lejligheden til blandt andet at få en hyggelig snak med endnu et par af vores nye medlemmer og får blandt andet en genopfriskning af, hvordan det er at stå på venteliste, og hvordan det hele pludselig kan blive ganske overvældende, når der pludselig kommer levende billeder på det, der venter derude i den ikke alt for fjerne fremtid.

Jeg slutter aftenen af med en sludder over opvasken, inden jeg træt dejser i seng, som den vist nok sidste, lidt over midnat.

Søndag morgen vågner vi med et brag, da den 4-årige kommer i karambolage med sengehesten. Men nu vi er vågne, kan vi jo lige så godt komme op og i gang. Vi går tidligt ned til morgenmaden. På vejen møder vi Olivia, hvis 'kedelige' forældre og lillebror sover endnu, men det er kun heldigt for os, da vi så får en hyggelig snak med Olivia over morgenmaden.

Efterhånden dukker de fleste dog mere eller mindre udhvilede op.

Efter morgenmaden er det tid til opbrud. Alle giver udtryk for, at de har haft en hyggelig weekend. Tilbage er nu kun at sige: „Tak til alle de deltagende, nye som gamle, for at gøre denne weekend til en af dem, man husker“. Vi arbejder nu på at finde et sted til næste års hyttetur, hvor vi håber på et endnu større fremmøde.

På turen hjem spørger jeg banditten på bagsædet, om han har haft en god weekend, og „Ja mor, det har jeg, og næsten alle børnene var brune ligesom mig. Hvornår skal jeg lege med dem igen?“ ■

Nanna Thu, 8 år, Vietnam. På sommerferie på Bornholm – en rose blandt roser!

Mikkel er født i Kina og kom til Danmark 4 år gammel.

Noah, som blev 4 år i juni, er født i Manizales, Colombia.

Koreatræf gennem 25 år

Fem familier har mødtes lige siden, de hentede deres børn i Kastrup Lufthavn.

Af Birthe Dueholm

Vi er fem familier fra stort set det meste af Danmark, som forventningsfulde stod i Kastrup Lufthavn torsdag den 12. marts 1987 og ventede på, at flyet fra Korea skulle lande. I flyet var der fem dejlige børn, som skulle blive vores. Børnene var fra 2½ måned til 15 måneder gamle, og der var tre drenge og to piger. To af familierne havde i forvejen hver en pige, som også var adopteret fra Korea.

Inden flyet landede, havde vi udvekslet adresser og telefonnumre og havde snakket ganske lidt om, at vi måske efterfølgende skulle mødes, men umiddelbart var der ikke denne dag den helt store interesse for det. Det skal lige nævnes, at vi kommer fra henholdsvis Amager, Greve, Ålborg, Århus og Horsens, så afstandene er store imellem os.

Der var lidt forvirring i lufthavnen, da der denne dag var tåge. Det betød, at repræsentanten fra Adoption Center (som det hed dengang) ikke kunne komme, så det var en repræsentant fra KLM, der fulgte os ud i „fingeren“. Da flyet landede, var resten så overladt til eskorterne og os selv. Vi opdagede ikke på nogen måde, at der ikke var nogen repræsentant fra KLM, for vi var alle så optagede af at skulle have vore børn overleveret. Det var sådan, at først skulle alle øvrige passagerer for-

lade flyet, og til sidst kom vores børn – og der kan godt nok være mange med sådan et fly – det er i alle tilfælde sådan, det føles. Og endelig – endelig – kom de to eskorter og et par stewardesser med vores børn. Der var mange følelser, der kom op til overfladen, og selvom vi var meget opslugte af vores egne børn, var der også tid og overskud til at se hinandens børn, inden vi forlod lufthavnen for at tage hjem til os selv som nybagte forældre.

Første møde

Undertegnede tog initiativ til at samle alle familierne cirka et halvt år senere, og så måtte vi derefter se, hvad det førte til. Denne dag var den ene af eskorterne også inviteret med, da jeg mente, det kunne være sjovt for hende at møde os alle under andre forhold end i lufthavnen, og vi kunne så også spørge lidt ind til, hvordan det er at eskortere børn og om hendes oplevelser fra børnehjemmet i Korea.

Alle var spændt på at møde hinanden og ikke mindst at se, hvordan børnene havde det, og hvor store de var blevet.

Der blev snakket meget, udvekslet billeder og aftalt, at vi ville mødes igen om et år hos en af de andre familier. Børnene legede med hinanden, som de nu kunne

med den alder, de havde – og det var det. Jeg forestiller mig, at det ville have været nøjagtig ligesådan i en hvilken som helst mødregruppe – lige bortset fra afstanden imellem os.

En weekend om året

Da vi havde været på rundtur hos os alle, var der gået cirka fire og et halvt år. Vi snakkede om, om vi skulle fortsætte med at mødes, og hvis vi skulle, under hvilke former. Det med endagsbesøg var faktisk for kort tid at være sammen, når afstanden også skulle tænkes ind. Beslutningen blev, at vi ville prøve at tage på weekend sammen, og det har vi så gjort siden. Da vi mødtes sidst, var det så 25. gang, og det blev fejret med måner, som et andet sølvbryllup. Denne gang var der mødt 22 frem, for flere af de unge mennesker har efterhånden fået kæresten, og næste generation er også kommet.

I mange år mødtes vi i et stort sommerhus på Mols, og vi besøgte trofast den lille lokale brugs – og der blev kigget meget, hver gang vi kom – 10 voksne og 7 koreanske børn – ind i den lille brugs på landet på samme tid. Vi kunne godt fornemme, at det ikke var et sted, man var vant til at se så mange på en gang.

Vi har gennem en del år haft et koreansk ægtepar til at komme og lave koreansk mad til os. Det har alle hygget sig med, også ægteparret, for de deltog altid i hygge efter middagen og fortalte lystigt om Korea. Da vi havde 10 års jubilæum, havde de skrevet til Den Koreanske Ambassade og fortalt om os, og vi fik mange hilsener derfra og en mængde koreansk litteratur og billeder. Alle-

I sofaen de fem børn, som kom med samme flyvemaskine til Danmark i 1987. Familierne har mødtes lige siden. Fra venstre Lea, Thomas, Anne, Kathrine og Thomas. Til højre to storesøstre.

J. David - Thomas og Kathrine har mødt os på det.

Amelen og Jakob på besøg i V. Dueholm

Vi mødte med den sidste 1/2-87 i Horsens

Et møde med en af vores i Horsens.

rede der syntes de på ambassaden, det var helt fantastisk, at vi kunne blive ved med at mødes. Nu er der så gået yderligere 15 år.

Unge og gamle sammen

Langt de fleste gange, vi har mødtes, har alle været med, men i og med de unge mennesker enten er under uddannelse eller har et arbejde, er det ikke helt så let længere at samle alle, men så kommer „vi gamle“ uden vores børn/unge og hygger os med dem, der er mødt frem. Igennem alle årene har det været sådan, at vi ser hinanden – giver hinanden et knus – og så går snakken ellers lystigt, indtil vi igen tager afsked med hinanden. Oftest foretrækker de unge mennesker at hygge sig med hinanden og at komme til „os gamle“, når der skal spises. Det er vel et tegn på, at de også har brug for at være sammen alene?

De første mange år legede børnene med hinanden, men på et tidspunkt voksede de jo fra Barbie og legetøjsbiler. Så blev der festet i stedet. Vi oplever, at de hygger sig utrolig meget i hinandens selskab – de har jo noget særligt sammen – det, at de kommer det samme sted fra, at de er kommet med det samme fly og mødes med hinanden én gang årligt. Men det er ikke kun de unge mennesker der hygger sig. Det gør vi „gamle“ sørme også, for vi har jo også noget, vi er fælles om, og det er vi rigtig gode til at dele med hinanden.

I 25 år har vi fulgt hinanden – hvad børnene foretager sig, hvordan det går dem, og såmænd også „vi gamle“. Det skal lige nævnes, at „vi gamle“, er de samme 10 personer, som mødtes i lufthavnen – hvilket også må siges at være en præstation!

De fem børn, som kom til Danmark for knap 25 år siden, er alle enten i gang med en uddannelse eller har fået en uddannelse, så vi må sige, at det er gået dem godt. Ingen af dem har oplevet racisme, været ude på et skråplan eller lignende, hvilket vi kun kan være rigtig stolte af. Det skyldes ikke kun det, vi har givet dem med i rygsækken, men også de relationer, de har med deres kammerater. Men vi kan kun glædes over det.

Fremtiden

Og hvad så næste år? Selvfølgelig skal vi da mødes. Om vi så kan møde lige så talrigt op igen, får vi se, men „vi gamle“ er selvskrevne til at komme, og så kommer der så mange af de unge, der har mulighed for det. Den fornøjelse, vi har haft med at mødes den ene gang om året, ville ingen af have undværet, så vi kan kun fra vores side opfordre andre familier, der adopterer børn sammen, og som har mulighed for det, at mødes. ■

Landegruppe for Sydkorea – et netværk tager form

Mange adoptivfamilier er tilknyttet landenetværk med baggrund i børnenes fødelande. Her fortælles om en landgruppes aktiviteter året rundt.

Af Sisse Jacobsen

Vi kender det alle sammen – man kan føle sig alene på vejen til at blive familie på en anden måde – og man kan føle sig alene, når man endelig er blevet en familie.

At adoptere et barn er en anden måde at blive familie på, som familie og venner kan have svært ved at forstå sådan helt rigtigt. Som kommende forældre og som forældre til et adopteret barn har man behov for at dele sine glæder og sorger, forventninger, udfordringer og alt, hvad der hører til at vente på et barn eller at være en familie.

For familier på venteliste til et barn fra Sydkorea og familier, der allerede har adopteret, har der ikke førhen været en landegruppe organiseret under Adoption & Samfund. De børn, der nu er voksne, har organiseret sig i Koreaklubben, og mange af deres forældre har fundet et netværk gennem Dansk Koreansk Selskab.

I 2009 blev Landegruppe for Sydkorea derfor stiftet (vi hed oprindeligt Koreatrolde, men skiftede navn 2011). En landegruppe, hvis formål primært er at varetage kommende og nuværende adoptivbørn og adoptanters sociale netværk og interesser i relation til Korea.

Vi har gennem de første år koncentreret os om at gøre opmærksom på landegruppen og på at arrangere sociale arrangementer, så netværket stille og roligt kunne vokse.

Landeforeningens arrangementer for børn og voksne

Vi har en årlig generalforsamling, hvor vi skiftevis er på Fyn/Jylland og på Sjælland. Det forløber gerne over en weekend, og der er både tid til sjov og spas for børnene, tid til snak og hygge, men også tid til fx et foredrag. Ved generalforsamlingen i år fortalte to voksne kvinder adopteret fra Korea som børn om deres opvækst, hvilke udfordringer livet har budt dem og om deres søgen efter deres koreanske familie. Det går lige under huden, og er det, der gør det hele så nærværende,

meningsfuldt og ydmygt som forældre til et adopteret barn.

Der bliver arrangeret lokale træf på Fyn/Jylland og Sjælland 2-3 gange årligt. Det er som regel et træf, hvor vi mødes i Zoo, er på naturlegeplads el. lign. Efterhånden er det dejligt at se, at børnene nu kan huske hinanden, og flere familier er da også begyndt at ses privat. Det er meget tydeligt, at børnene har glæde af hinanden – især de større børn fra 5 år og opefter. Det er dejligt at høre dem snakke med hinanden om, at de er født i Korea, om de ved, hvem deres biologiske mor er, om de vil tilbage til Korea osv. Som forældre har vi behov for at dele, og det har børnene også!

Støtte i den svære ventetid

Landegruppen vil meget gerne lægge vægt på, at gruppen også er for familier, der er på venteliste. Gennem flere år har Sydkorea haft det mål at nedbringe og siden helt stoppe adoption af børn til udlandet. Denne langvarige proces forudsætter en kulturel forandring af familiemønstre og en social accept af enlige mødre og ugifte par med børn. For familier på venteliste betyder det aktuelt, at ventetiden på at hente sit barn er markant steget fra før 2-4 mdr. til nu 6-12 mdr. Det siger jo sig selv, at det er en rigtig, rigtig svær ventetid, og landegruppen vil gerne hjælpe familierne med at finde hinanden, så man kan støtte hinanden i den svære ventetid.

Vi tror i landegruppen på, at det er vigtigt for vores børn, at de gennem livet møder andre, som på mange områder har samme baggrund som dem. Vi tror på, at det kan styrke dem i deres identitet og ruste dem til livets udfordringer. Vi håber, at vores børn i mange år frem får glæde af landegruppen. ■

www.landegruppe-sydkorea.dk

Netværk som livline

I et lukket forum mødes forældre for at støtte hinanden og udveksle informationer om det at have adopterede børn med særlige vanskeligheder.

Af Anette Kaae-Bødker

Vores datter Anna er adopteret fra Kina med en almen godkendelse, så på papiret var hun sund og rask. Anna var 10½ måned, da vi fik hende i vores arme. På det tidspunkt havde vi ventet på Anna i små 3 år. Overdragelsen gik fint – Anna græd kun lidt, men det var lidt kaotisk at få hinanden på et stort offentligt kontor i Kina med en masse fremmede mennesker, som vidner til vores „fødsel“.

Vi blev i løbet af den første halve time klar over, at Anna var syg. Vi kunne mærke hver eneste vejrtrækning gennem både bryst og ryg. Og hendes vejrtrækning var meget rallende. Da vi kom tilbage på hotellet, skulle vi til lægeundersøgelse. Lægen lyttede sporadisk på hende, kiggede på hendes mave og numse og lyste hende i ørene med en gul lommelygte – jep, hun er fin. Vi prøvede begge at trænge igennem; at vi ville have hende undersøgt for lungebetændelse, og lægen mente så også, at det var en god ide at få hende på hospitalet. Så vi kørte af sted i den værste skramlekasse, vi endnu har set. Taxaen var i bogstaveligste forstand hæftet sammen af strips og tape. Afsted, afsted gennem millionbyen uden sikkerhedsseler. Jeg sad på bagsædet og krammede Anna alt for hårdt, men tænkte hele tiden på, at vi ikke havde seler på, hvis vi kørte galt. Og de kører helt vildt – ind og ud mellem hinanden. En meget voldsom oplevelse 2 timer efter man er blevet forældre til en alt for tynd, lille forskræmt pige.

Vi kom hen på børnehospitalet. Vi blev kastet rundt mellem de forskellige etager og guiden snakkede og snakkede, og vi spurtede efter hende fra det ene rum til det næste. Endelig fandt vi en læge, der vidste noget om lunger og vejrtrækning.

Hun lyttede til Anna og sendte os til røntgen. Der skulle Anna have bar overkrop og lægges på en kold plade. Jeg gav ved en fejl slip på hendes lille hoved lidt for tidligt, og hun ramte en skarp metalkant og skreg

så hjerteskræende. Så blev hun lagt på den iskolde metalplade, og det lille menneske skreg og begyndte at svede voldsomt. Hendes lille krop var spændt som en flitsbue og rædslen lyste ud af hendes smukke, brune øjne. Det var simpelthen frygteligt. Og vi fik bare besked på, at vi skulle holde hendes arme og ben fast. Den dag løb der mange stille tårer ned ad mine kinder.

Billedet blev taget, og så skulle Thomas ned og betale. Tilbage til lægen, som ikke var i tvivl: Lungebetændelse. Og meget alvorligt. Hun havde været syg meget længe, og lægen mente, at Anna skulle indlægges. Det forhindrede vores guide heldigvis. Men en hel uge tog vi på hospitalet i dagtimerne, hvor Anna fik drop og damp.

Sygdom og udredning

Anna var meget syg det første halve år, vi havde hende. Det var svært at få kontakt til hende. Vi kunne næsten ikke få øjenkontakt, og vi måtte ikke æ hende. Når hun sad hos os, vendte hun sig lidt væk. Det tog ½ år før jeg måtte æ hendes hånd, når hun skulle sove. Og sove... hvilket mareridt. Det tog flere timer at få hende til at falde i søvn, og natten igennem vågnede hun hver halve time og skreg. Vi lagde hende ind mellem os, og så faldt der mere ro på hende. (Hun sover endnu mellem os, da hun stadig har brug for den kontakt og tryk, og hun ligger og holder i mit hår hele natten). Men begge dele kan være meget naturligt for adoptivbørn, så vi lagde ikke andet i det, end at det var adoptionsrelateret.

Vi hørte ingen lyde fra Annas mund de første 4 måneder. Hun pludrede slet ikke. Første lyd var et „grin“, en dag hun ved et tilfælde kom til at stikke sin finger op i min næse, og jeg blev forskrækket. Det var sjovt, syntes Anna. Hun puttede heller ikke ting i munden.

Der gik imidlertid ikke lang tid, før vi begyndte at lægge mærke til, at Anna var langsom til at lære. Alt gik meget langsomt. Hun kunne ikke spise mad, og det var et

kæmpestort og hårdt arbejde at få føde i hende. (Jeg er stadig påvirket af det i dag og må tage mig selv i at prøve at slappe af, når vi skal spise). Det tog os 10 måneder at lære Anna at vinke. Det tog os næsten et år at lære hende selv at tage noget mad op med fingrene og putte det i munden.

Sundhedsplejersken lavede en test på Anna, der viste at Anna var 6 måneder bagud. Kort efter en ny test, der viste hun var 10 måneder bagud. Vi blev urolige. Det var startskuddet til vores bekendtskab med PPR. Vi fik tilknyttet en småbørnskonsulent, som var meget dygtig til at „læse“ Anna. Vi fik mange redskaber til at træne, og vi trænede dagligt grov- og finmotorik og kognitivt: hukommelse, former, farver mv.

Vi kæmpede og kæmpede for at få en psykolog til at kigge på Anna men fik hele tiden afslag også til talepædagog, selvom Anna ikke kunne tale – det kan hun stadig ikke. Alle sagde, at det blot var adoptionsrelateret. Vi konsulterede specielle psykologer, der arbejder med adoptivbørn, men blev ikke klogere. Annas adfærd var meget stereotyp, især i ukendte situationer. Hun krævede min fulde opmærksomhed hele tiden. Det var utrolig hårdt, slidsomt og stressende. Småbørnskonsulenten sagde en dag til mig: Anna har både symptomer på at være retarderet, autist og ADHD... og så alligevel ikke. Vi var meget kede af det og forvirrede.

Hun trivedes heller ikke særlig godt i børnehaven. Hun sad med sin lille bog med billeder af os helt oppe ved døren og kiggede efter, hvornår vi kom og hentede hende. Det var frygteligt at vide, at mens vi var på arbejde, sad hun bare der og ventede. Hver dag tog jeg på arbejde med dårlig samvittighed. Vores småbørnskonsulent søgte om nogle timers tabt arbejdsfortjeneste til mig, men vi fik afslag.

Netværksforum som redning

Jeg var meget aktiv inde på det, der dengang hed AdoptionZone.dk. Jeg spurgte, om vi ikke kunne få et forum til børn med særlige behov. Flere skrev til mig, at der allerede eksisterede et sådant forum: Forum for adoptivforældre til børn med handicap. Men Anna var jo ikke handicappet! Tiden gik, og en dag læste jeg om en pige, der kort tid efter hun var kommet til Danmark selv kunne tage tøj på, og moderen synes, at udviklingen gik så hurtigt. Det slog mig helt ud. Jeg skrev, at jeg ville ønske, det var min datter, der havde lært at tage tøj på. Kort tid efter fik jeg en privat besked fra en anden mor, som skrev, at hun synes, jeg skulle blive medlem af det lukkede forum

for adoptivforældre til børn med handicap. Det var et stort skridt og noget, jeg ikke gav mange chancer, for Anna var jo ikke handicappet. Hun havde „bare“ særlige behov.

Men det skulle vise sig, at det blev vores redning, at jeg kom med i det netværk af 18-20 kvinder, der alle har børn med adoptivbaggrund og som slås med vanskeligheder – både fysisk og psykisk.

Man skulle være aktiv for at være med i det netværk, hvilket jeg i starten var lidt nervøs for. Men det var en udtømmelig kilde af informationer og omsorg, og jeg oplevede for første gang, at jeg blev taget alvorligt omkring mine bekymringer for Anna. Jeg fik så mange informationer og ideer til nye træningsmetoder, hjælp til takling af det offentlige system, omsorg og trøst, når hverdagen var for hård, så jeg havde kræfter til at fortsætte kampen for mit barn.

Jeg lærte om børstning, „sandwich“, observationer og takling af sanseintegrationsproblemer, fik tip til, hvordan vi kunne strukturere Annas hverdag, lærte om træningsmetoder som Castillo Morales, Tomatis metoden, Karlstadtmodellen, hvilke tester, vi skulle igennem, hvor jeg kunne henvende mig for at få Anna undersøgt. Jeg fik kendskab til ergoterapeutiske øvelser, vi selv kunne lave med hende, viden om anderledes kommunikationsformer som Tegn Til Tale, PECS, Minspeak osv.

På baggrund af alle de informationer, jeg fik i netværket og den kærlige opbakning, jeg fik, bad jeg egen læge om en henvisning til børnepsykiatrisk ambulatorium. I juni 2009 startede vi på udredning af Anna. Igennem hele forløbet støttede jeg mig til mit netværk. Vi udvekslede erfaringer om de test, Anna var igennem, og de resultater, vi efterhånden fik. Efter et halvt år fik vi dommen: Anna er middel til svært retarderet med autistiske træk. SMASK – det største slag, jeg nogensinde har fået. Sorgen kan ikke beskrives med ord. Men jeg lover jer, den jul var rædselsfuld. Vi havde gået hele efteråret og bildt os selv ind, at Anna „blot“ havde oral og verbal dyspraksi, og at vi kunne træne os ud af det, og inden længe ville vi have et normalt, dygtigt, glad og vel fungerende barn. Der var jo ingen test, der viste noget. A-dos testen viste, at hun ikke var autist, hjerneskanningen var ok. Hørelsen var ok. De endelige diagnoser blev „Anden mental retardering“ og „Atypisk autist“.

Vi følte, at vi på en eller anden måde havde mistet Anna. Vi havde jo ikke mistet Anna fysisk, men drømmebarnet havde vi mistet. Nu skulle vi forholde os til vores barn i den virkelige verden. Et barn, som ikke på samme

måde som andre børn eller i hvert fald først langt senere i livet, vil blive i stand til at føre et selvstændigt liv og som i langt højere grad og meget længere vil få brug for vores støtte til at leve et godt liv med venner, skole, kærester og alt andet, som hører livet til, som vi forstår det. Vi kan se frem til et liv med særlig støtte i form af specialundervisning, beskyttet job og bolig osv. samt et barn, som aldrig selv vil blive forælder og give os børnebørn. Det, at blive klar over, at man har et handicappet barn, er så stor en sorg, at jeg aldrig har oplevet noget, der bare kommer i nærheden. Det er også et meget stort arbejde, og man bliver hele tiden mindet om, at ens barn er anderledes. Når vi eksempelvis er ude hos venner med jævnaldrende børn, bliver Anna valgt fra, hvis der er flere børn. Det gør simpelthen så ondt langt ind i sjælen, især når Anna selv er klar over det og så gerne vil lege med de andre børn.

Jeg havde heldigvis mit netværk inde på AdoptionZone.dk, Lillezonen, som vi kaldte det. Det var min livline. Vi delte alt. Vi var hinandens fortrolige. Sorg og vrede, kampe med kommunen, nye træningsmuligheder – alt blev delt og snakket grundigt igennem. Også glæderne. Jeg ved simpelthen ikke, hvad jeg skulle have gjort uden det netværk. Og uden det netværk havde vi slet ikke presset så meget på for at få Anna ordentlig undersøgt. Det ville have resulteret i mange flere år med frustrationer, tabt træning og unødigt sorg – både for Anna og os.

Jeg kunne ikke acceptere Annas diagnoser. Det gjorde simpelthen alt for ondt. Følelserne rasede inde i os begge, og vi græd meget den vinter. Jeg kontaktede en overlæge ved Bispebjerg Hospital og fik en tid. Han sagde, at han ikke mente, at Anna var hverken retarderet eller autist, men blot led af svær oral og verbal dyspraksi. Håbet blev igen tændt. Men udviklingen udeblev, og hvor vi bare mærkede sorgen i foråret 2010. Det gjorde bare så ondt langt ind i sjælen. Jeg gik næsten op i limningen. Jeg kunne ikke acceptere den børnepsykiatriske dom. Jeg tog kontakt til alverdens alternative behandlere: En neuopraktiker, som lavede et timelangt dagligt træningsprogram til Anna. Det fik vi ikke implementeret, hvilket gav mig meget dårlig samvittighed, og endnu et nederlag var føjet til vores historie. Jeg tog Anna til clairvoyant, healer, bodytapping og spædbørnsterapi. Ingen effekt af noget som helst.

Lettelse med en diagnose

I maj var vi til kontrol på børneambulatoriet. Børnelægen sagde, at han ikke så en svært retarderet pige, der var autistisk, men en

lettere retarderet pige med ADHD. Så han ville gerne tage en fuld kromosomtest. Sidste sommer fandt de så ud af, at Anna har en duplikation på det 17. kromosom på den korte arm (dup(17)p11.2p11.2). Syndromet hedder Potocki-Lupski Syndrom, forkortet PTLs.

Symptomer for børn med PTLs er manglende talesprog, svære mundmotoriske problemer, forsinket udvikling, mild mental retardering, autismspektrumforstyrrelser, hyperaktivitet, opmærksomhedsforstyrrelser, skelen, dårlige tænder og en masse andre motoriske- og sanseintegrationsproblemer, bl.a. er Anna hypersensitiv over for høje lyde og maskinlyde. Så småbørnskon-sulenten havde egentlig ramt plet i sin tid.

Men hold da op ... pludselig gav det hele mening. Hvorfor hun havde haft så svært ved at lære at spise, hvorfor hun savlede, til hun var 4, hvorfor hun skeler osv. Alle brikker faldt på plads. Vi fik ro i sjælen. Det var ikke, fordi jeg havde tabt Anna den gang. Det var ikke fordi, hun var dybt traumatiseret af at have været på børnehjem. Hun er født sådan. Og nu ved vi, hvordan og hvorfor hun eksempelvis skal have mundmotorisk træning, taktil træning osv.

Accept

Vi er kommet langt i forhold til vores accept af, at vores elskede prinsesse har et syndrom. Hun er nu 6 år, og vi elsker hende med hud og hår. Anna er jo Anna, ikke på trods af, men netop fordi hun er født, som hun er. I dag kæmper vi for, at Anna skal blive så dygtig som overhovedet muligt og få et værdigt voksenliv. Vi sparer op til et ophold på Professor Feuersteins ICELP institut. Anna går nu i en specialskole, og hun stortrives dér.

Efter Anna har fået diagnosen og er kommet i specialinstitution, har vi mødt mange forældre til børn med handicap. Også mange med nydiagnosticerede børn. Jeg kan mærke, at mange af dem bruger meget lang tid på at bearbejde sorgen – og det er en stor sorg. Jeg synes dog, at jeg er kommet meget langt i sorgbearbejdelsen og med de frustrationer, man oplever som forældre til et handicappet barn, hvilket jeg også kan takke mit netværk i Lillezonen for. Lillezonen er nu afløst af et netværk i A&S-regi, som er for adoptivforældre til børn med handicap.

Anna er det mest fantastiske lille menneske, hun har en kampgejst og en livsvilje, der siger spar to. Og så er hun den skønneste, mest charmerende vidunderlige, smukke, dejlige pige, som dagligt beriger vores liv med sin dejlige latter og sit søde smil. ■

Skal det være eksotisk eller praktisk?

Der er meget at hente i forskellige former for forældregrupper og netværk, men det er en god ide at gøre sig helt klar på, hvordan formen skal være, og hvad det er, man vil have ud af det.

Af Tom Ekeroth

Min kone Lene og jeg adopterede i 1995 og senere i 1996 Ann og Liv, biologiske søstre fra et børnehjem i nærheden af Hanoi. De er i dag 20 og 16 år. Ann var tre og et halvt år, da vi hentede hende. Hendes lillesøster var på det tidspunkt ikke født endnu, men vi blev spurgt, om vi ville have hende kort tid efter, at hun var født. Det ville vi gerne.

Vores „proces“ var i øvrigt uproblematisk. Vi oplevede hverken bureaukrati eller lange ventetider i Danmark eller i Vietnam, som vi siden har rejst i med stor glæde. Børnene har ikke ønsket at møde deres biologiske mor, og der har heller ikke været et ønske den anden vej.

Dybest set er man vel altid på Herrens Mark, når man får børn uanset hvordan, men man er et par grader mere i vildrede, når man adopterer børn fra et andet sted i verden. Man har heller ikke den naturlige adgang til mødregrupper etc. I hvert fald var det naturligt for os at deltage i et forældrenetværk, da vi havde hentet Ann på et børnehjem 80 kilometer uden for Hanoi. Da hun var over tre år, var vi også lige i udkanten af assistance fra sundhedsplejersken. Hende havde vi et enkelt besøg af, og det var ikke imponerende. Det meste af samtalen handlede om, hvor hårdt det var at være sundhedsplejerske.

Vietnam-gruppen

Vores Vietnam-gruppe kom til at bestå af nogle forældre, vi havde mødt på forhånd. Kontakten var formidlet af DanAdopt til nogle par, som var i Hanoi nogenlunde samtidig med os. Nogle kom til bagefter. Seks familier fra København, Roskilde og Nordsjælland. Nok i virkeligheden meget ens, i hvert fald i uddannelse og indtægtsniveau, pænt uddannet middelklasse. Fælles var også en fornemmelse af, at Vietnam ikke var et hvilket som helst land, men specielt i kultur og historie.

Igennem en række år mødtes vi på skift hos hinanden; fire gange om året i starten,

men færre og færre gange siden hen for så at opløses, uden at det egentlig var besluttet, men det havde nok haft sin tid og var begyndt at føles som en pligt. De første år var netværket et godt forum for det, man kalder „erfaringsudveksling“ (både om børn i al almindelighed (de var jo i nogenlunde samme aldersspand, og moderne familier har vel generelt mindre praktisk børneeks-pertise omkring sig) og om vietnamesiske børn i særdeleshed fx deres højde og vægt eller oplevelse af racisme – hvad vi nu stort set aldrig oplevede.

I starten af vores forældreskab var det eksotiske element meget stærkt til stede. Vi var til adskillige Vietnam-træf etc., og det „vietnamesiske“ var også til stede i vores sammenkomster. Det var fint nok, men som børnene blev ældre, hang det etniske indslag flere af dem ud af halsen. Og de ville regulært hellere være sammen med nogle af deres venner. Måske følte de sig også engang imellem lige lovlig meget betragtet. Men undervejs var netop noget af det, vi fik mest ud af, at se på de andre børn. Der var da også mange interessante diskussioner, som matcher nogle af de nuværende adoptionsdiskussioner: Skulle man sørge for, at børnene kom til at mødes med deres biologiske ophav, hvis man rejste til Vietnam?

Svagheden i gruppen begyndte, da den mere og mere blev en kvartårlig vejfest med snak om job og omprioriteringer (der var nogle heldige husejere i flokken). Det var gruppen simpelt hen ikke matchet til inklusive det faste „keeping up with the Joneses“, som ofte indtræffer, når man mødes ved sammenkomster i familier, hvor man ikke har så grundfæstet et fællesskab. Og der kom heller ikke nye ind i det, hvad der måske ellers godt kunne have skabt lidt mere dynamik.

Som forældre til teenagere har man jo i høj grad brug for at snakke med andre i samme kritiske situation, men det ville næppe heller havde været denne gruppe, man havde kunnet bruge. Mest fordi det

ikke er noget, man sætter sig ned og snakker om hver tredje måned. Og ingen af os blev så nære venner, som det kræver, hvis man f.eks. er fortvivlet for alvor.

Det var godt, at vi havde Vietnam-gruppen, og selv om den havde sin tid, kunne vi selvfølgelig også godt tænke os at se, hvordan det egentlig var gået de forskellige, som alle hver på deres måde var mennesker med store kvaliteter.

En række overvejelser

Jeg mener, at forældregrupper og fora, hvor man kan udveksle erfaringer er af det gode og kan være en stor hjælp, og jeg har prøvet at opstille nogle overvejelser og anbefalinger:

- Er det mennesker, som man også ville være sammen, hvis det ikke handlede om adopterede børn? Hvis svaret er nej, skal man nok betænke sig.
- Skal det være eksotisk eller praktisk? Det er ikke så mærkeligt, at man synes, at det land, ens vidunderlige børn kommer fra, også er vidunderligt, men hvor meget skal det have lov til at dominere den måde, man mødes på?
- Hygge og fælles måltider er jo hyggeligt, men gør det sværere at tage nogle store diskussioner. Helt jordnært: Hvad er det, man skal bruge en gruppe til? Jeg læste for nogle år siden en artikel, der mente, at vi lader arbejdslivet inficere privatlivet: vi lægger skemaer, holder møder, tager vanskelige samtaler og produktudvikler. Det er jeg enig i, men forældregrupper er jo netop ikke familie, og lidt afsmitning fra arbejdslivet kunne være velplaceret.
- En gruppedannelse gør det lettere at indkalde folk udefra – altså eksperter – og det bør man benytte sig af.
- Der går hurtigt Forenings-Danmark i det. Nogen elsker det, andre hader det. Det hjælper, at man på forhånd er enige i, hvad formen egentlig er. Så der ikke er nogen, der forgæves sukker efter dagsordenen.
- Der findes ikke magttomme rum og enhver, der har overværet et almindeligt forældremøde, ved, at der altid er nogle, der føler sig kaldet til lederskab. Ikke altid de bedst egnede.
- Leger lige børn bedst? Sådan ender det i hvert fald ofte, men lidt mangfoldighed ville bestemt ikke være af vejen også i sådanne sammenhænge. Og så er det måske en fordel at indtænke et „nye forældre kan begynde her“. ■

Sparring og frirum i et godt netværk

Muligheden for at læsse af, når det hele er lidt for broget er en del af netværket for adoptivforældre til børn med handicap.

Af Bente Heltberg

I sommeren 2011 fik jeg mail fra en gammel ven – vi ses ikke tit, for vi er godt beskæftiget hver især med vores dejlige børn – vores børn stiller nemlig særlige krav! Mailen var en invitation til at være en del af netværk for adoptivforældre til børn med handicap.

Min datter er adopteret med en almindelig godkendelse, og erkendelsen af hendes handicap, hendes særlige behov, er kommet lidt efter lidt, jo ældre hun er blevet. For os var det ikke et vilkår fra starten at have et barn med særlige behov, men et vilkår vi er vokset med undervejs.

Jeg har haft nogle turbulente år sammen med min datter, og dagligdagen kræver stadig sit. Selvom der er et dejligt netværk omkring os, så kan det være svært at dele alle tanker og oplevelser. For det er specielle

vilkår i vores familier – for os er det hverdag, men mange oplevelser lyder næsten forrykte og overdrevne for andre mennesker, der ikke står med samme livsbetingelser.

Netværket virker

Jeg tog imod opfordringen om at blive en del af netværket. Først var jeg passiv, læste indlæg, og genkendte mange af beretningerne fra hverdagen og tænkte også: "Hold da op nogle seje og stærke forældre, der kæmper for deres børn". Det gik også op for mig, at muligheder for hjælp skifter fra kommune til kommune – meget berigende at høre erfaringer andre steder fra. Senere fik jeg mod på at dele overvejelser omkring min datter, og det var en god oplevelse. Jeg oplevede genklang, accept og forståelse og fik også gode idéer og tanker. Kort og godt virker netværket! Der er både mulighed for sparring og for at have et frirum, hvor man kan læsse af, når det hele bliver lidt for broget.

Netværket foregår primært over internettet. Det betyder, at jeg kan læse og skrive, når jeg vil – der er altid åbent. Og det er

et åbent netværk og ikke en eksklusiv forening.

Der er en meget fin forståelse af etik, hvilket er nødvendigt for os alle. Vores børns mest private forhold er ja, private og skal derfor ikke udbredes offentligt. Vi er alle sårbare, og derfor er det nødvendigt at yde noget for at kunne deltage – alle skriver en kort præsentation. Derefter kan man deltage på to måder: enten i det fælles forum, der er åbent for alle medlemmer, eller i det aktive forum, der indebærer, at man jævnligt læser og giver respons på andres indlæg og jævnligt skriver en status "Sådan går det her".

Der er netop afholdt den første ordinære generalforsamling, og det var dejligt at få sat ansigter og levende mennesker på identiteterne fra cyberspace. Og så var mødet kombineret med et spændende foredrag ud fra temaet "Anbring først iltmasken på dig selv" – men det er en anden historie. ■

Du kan få fat i netværket ved at henvende dig til formand Bernadette Marsh på bernadette-marsch@gmail.com

GRUPPEN AF ADOPTIVFORÆLDRE TIL BØRN MED HANDICAP

Du kan få mere information og tilmelde dig foreningen ved at kontakte Bernadette Marsh på bernadettemarsch@gmail.com.

Kontingentet er på 100 kr. om året.

Du kan også være støttemedlem, modtage to årlige nyhedsbreve og få invitationer til arrangementer. Det koster mindst 75 kr. om året.

Der er andre i samme situation. Sammen står vi stærkere.

Vi er en lille gruppe af adoptivforældre, der alle har det til fælles, at vores børn har en gennemgribende langvarig fysisk og/eller psykisk funktionsnedsættelse.

Vi er en blandet skare. Nogle har børn med autisme, ADHD, udviklingsforsinkelse eller fysiske handicaps, andre har børn med en alvorlig tilknytningsforstyrrelse. Nogle har fået deres barn på en almindelig godkendelse, andre har søgt via „Børn søger forældre“-listen.

Foreningen blev stiftet den 15. maj 2011.

Foreningens formål er

- at sætte fokus på adoptivfamiliernes særlige vilkår, når de har børn/unge med et handicap
- at indsamle og udveksle viden og erfaringer om lovgivning, behandlingsmuligheder og støtteforanstaltninger til både barnet og familien
- at skabe netværk for adoptivfamilier med børn med handicap
- at rådgive om adoption af børn med handicap.

Som medlem af foreningen får du adgang til et lukket netværk på Internettet, Minizonen. Her kan du finde:

- en imponerende samling af links og litteraturhenvisninger omhandlende alle aspekter af behandlings- og støttemuligheder til børn med handicaps
- et fælles forum, hvor du kan holde dig orienteret om, hvad der sker i foreningen og deltage i diskussioner. Alle medlemmer præsenterer sig.
- et aktivt forum, hvor vi deler mere personlige emner. Her er der krav om tavshedspligt og et vist aktivitetsniveau. Her vil du møde andre engagerede forældre, som har været i samme situation som du selv. Og her vil du kunne få kvalificeret sparring, når de svære beslutninger vedrørende dit barn skal træffes.

Som medlem af foreningen bliver du desuden inviteret til 1-2 arrangementer om året. Det vil være faglige arrangementer, med fokus på de udfordringer vi har og de handlemuligheder der er for at forbedre familiens hverdag. Møderne bliver tilrettelagt, så der er god mulighed for at få talt med andre i samme situation.

Foreningen vil også gerne være en platform for medlemmernes egne ideer, så alle har mulighed for at tage initiativ til et møde eller et arrangement, hvis der er noget de har særlig viden om eller behov for at mødes med andre om.

Vi vil desuden gerne være med til at påvirke de fag- og socialpolitiske processer og på den måde skabe nogle bedre rammer for vores børn.

Netværk er virkelig guld værd

En mødregruppe med børn adopteret fra samme børnehjem i Vietnam har mødtes siden 2005.

Af Ghita Lauenborg

Der er ikke meget godt at sige om den lange ventetid, som vi røg ind i, da vi ventede vores første barn. Men ét er der dog: Den medvirkede til, at jeg kom i en fantastisk mødregruppe, som stadig ses.

I 2002 kom vi på venteliste til vores første barn fra Vietnam. Formidlingen var netop stoppet på grund af ny adoptionslov i Vietnam, men udsigterne til, at formidlingen snart kom i gang igen, var gode. Sådan kom det desværre ikke til at gå. I takt med, at ventetiden gik og gik, steg frustrationerne også. Heldigvis var vi medlem af en yahoo-mailgruppe af Vietnam-adoptanter, hvor vi delte frustrationer og bekymringer, og i den grad holdt humøret oppe hos hinanden. Formidlingen kom i gang igen, og nu kom der igen en ulidelig ventetid – nemlig på udrejse. I denne periode fortsatte yahoo-mailinglisten med at være en kæmpe støtte – især da de familier, der rejste ud efter børn, kunne sende billeder og kommentarer hjem om den guldklump, som man selv stadig ventede på.

Mødregruppe – forståelse og indsigt

I denne intense online-kontakt opstod idéen om at danne en mødregruppe af Vietnamadoptanter. En idé, der også blev styrket af, at flere af os mødtes på hente-rejserne i Hanoi. Sommeren 2005 var vores

mødregruppe så en realitet: 11 mødre og børn på mellem 1½ og 2½ år, der alle kom fra AC Børnehjælps to børnehjem i Vietnam.

Vi mødtes en gang om ugen privat eller på legepladser, drak spandevs af kaffe, spiste lune boller og snakkede og snakkede, mens børnene legede. Nu kan 11 mødre på en gang jo lyde af meget, men oftest var vi vel 6-8 stykker. Børnene udviklede venskaber og har haft megen glæde af at kende andre med helt samme baggrund – det særlige for os er jo, at vores børn har kendt hinanden længere, end de har kendt os, fordi de kommer fra de samme børnehjem.

Nok har min søn været glad for sine venner fra mødregruppen, men for mig har det fantastiske netværk været uvurderligt! Som tiden er gået, har vi mødre udviklet et helt særligt venskab og en stor fortrolighed. Der er både blevet grinet og grædt – vi har i timevis kunnet være Vietnamnørdede, ligesom vi har kunnet dele alle aspekter af at være en småbørnsfamilie og adoptivfamilie med de udfordringer, som det også indebærer. Det har været – og er stadig – uvurderligt at kunne lufte sine bekymringer i en kreds, der har så stor forståelse for og indsigt i den familiesituation, som man befinder sig i. En forståelse og indsigt, som jeg ikke har mødt andre steder – og jeg ville ønske, at alle kunne starte som lille ny familie med sådan et netværk, som vi gjorde.

Da vi efter endt barsel begyndte at arbejde igen, blev de ugentlige møder erstattet af månedlige møder, hvor fædrene også begyndte at være med. Vi mødtes til frokosten, på naturlegepladser, og til jul klippede vi julepynt og drak gløgg.

I dag ses vi 2-3 gange om året, og vores mødregruppe er efterhånden blevet en mødregruppe i ordets bogstavelige forstand: Det er primært mødrene, der mødes. Nu er kaffe og lune boller afløst af middage og rødvin, mens samtaleemnerne stort set er de samme. Vi ses også med børn en gang imellem, og børnene finder hinanden ret hurtigt, selvom de ikke længere ses så ofte. Men fortroligheden er stadig den samme blandt os mødre, og det håber jeg, at den vil være mange år endnu. ■

Mødregruppen anno 2011: På weekendtur uden børn.

Lokalforening Bornholm

De lokale foreningers styrke er at have nær kontakt til medlemmerne

Af Hanne Birgitte Nielsen

Vi sender her vores tanker om, hvad vi kan tilbyde som lokalforening. Vores forening er lille, men vores fællesskab og interesse for hinanden og hinandens børn er stor. Vi taler ofte om børnenes/familiens trivsel, harmoni og deler erfaringer med hinanden både ved fælles arrangementer og besty-

relsesmøder. Det, at vi bor tæt på en lille ø, gør, at vi har god føling med, hvad der sker omkring os, og om der kommer nye adoptanter hertil. Ligeså har vi også gode og korte kommunikationskanaler med institutioner, kommune, skoler osv. og ved bl.a. formidling af info og arrangementer. Vi oplever god tilslutning til vores arrangementer. Dog kan det være svært at mo-

tivere medlemmerne til at engagere sig i foreningsarbejdet. Oftest er medlemmerne allerede engageret i andet foreningsarbejde, ligeså tegner foreningens medlems-tal 30 familier, og nytilkomne adoptanter er få. Dog ser vi det som en styrke at være en forening, der har nær kontakt med sine medlemmer på øen. ■

Netværk er en vigtig medspiller i foreningsarbejdet

En personlig beretning om at udveksle erfaringer, dele viden, stille sig til rådighed og ad den vej være noget for andre eneadoptanter.

Af Charlotte Knop

Kender I det, når nogle ord er så brugte, at de næsten ikke „bider på“ længere? Sådan havde jeg det i forbindelse med temaet for dette blad. Glemte derfor alt om et indlæg til bladet ... og så kom sommerferien!

Nu sidder jeg alligevel og tænker på, hvordan jeg som eneadoptant, medlem af GEA siden 2005 og formand for GEA (Gruppen af Eneadoptanter), nu gift med Michael, der er far til Malte Huu, de seneste 1 ½ år har haft gavn af „networking“ – direkte som indirekte:

- I 1999 påbegynder jeg adoptionsprocessen med min daværende mand
- I 2003 bliver jeg skilt, og adoptionssagen lukkes ned
- I 2004 påbegynder jeg adoptionsprocessen – nu som enlig
- I 2009 bliver jeg forenet med min søn Malte Huu på dengang 11 mdr.

Når jeg tænker tilbage på min lange „gravitet“ kan jeg stadig huske omgivelsernes forundring og kommentarer:

- „Hvordan kan du holde den lange ventetid ud?“
- „Er du ikke snart for gammel?“
- „Har barnet ikke ret til en far!“

I selvsamme periode mødte jeg andre adoptanter – enlige som par. Ud over det gode ved at møde dejlige mennesker, husker jeg specielt glæden ved at møde:

- Andre ligesindede, der forstod og bakkede op
- Andre, der ventede alt for længe på matchning af barn
- Andre at spørge til råd
- Andre, der ikke såede tvivl om, hvorvidt det, jeg havde besluttet, var korrekt eller ej

Takket være en god sagsbehandler blev jeg på et meget tidligt tidspunkt informeret om muligheden for at blive medlem af diverse foreninger, som har gavnnet mig i mit adop-

tionsforløb – både i venteperioden og i tiden efter barnets ankomst.

Nu er jeg kommet til sagens kerne – nemlig „networking“. Jeg kan også formulere det således: Det at udveksle erfaringer, dele viden, stille sig til rådighed og ad den vej være noget for andre.

Siden jeg blev medlem af GEA i 2005 er der – specielt de senere år – kommet en del medlemmer til. En væsentlig årsag har været adgangen til en brugbar og informativ hjemmeside. Den står dog ikke alene, da det fortsat har vist sig, at potentielle medlemmer/eneadoptanter har behov for den direkte kontakt, dvs. telefonsamtaler og mødet med andre ligesindede. Dvs. „networking“ igen.

Eneadoptanter bosiddende i Københavnsområdet fylder mest i vores medlemskartotek. Dog har 2-3 erfarne eneadoptanter stillet sig til rådighed som kontaktpersoner for Jylland/Fyn. Andre potentielle eneadoptanter har mulighed for at komme i kontakt med ligestillede, med erfarne og ikke mindst mødes i et socialt forum. Seneste aktivitet på jysk grund er en udflugt til Aqualand i Silkeborg med økonomisk bidrag fra GEA.

På landsplan har vi typisk med 2 grupper at gøre, der efterlyser kontakten til andre:

- Personer, der har fået barn
- Personer, der venter på at få barn

Som de „netværkere“, vi er i bestyrelsen i GEA, forsøger vi at skabe kontakt mellem vores medlemmer, der har eller kunne have samme præferencer. Det gøres ved gruppe-mails til medlemmer. Eksempler kan være:

- Ønske om dannelse af mødregrupper for mødre, bosiddende i samme område.
- Ønske om at mødes med andre, der venter på barn fra Etiopien
- Ønske om at møde med andre, der søger special needs-børn
- Ønske om at mødes med andre, der modtager eller har modtaget store børn

Vores erfaring er, at behovet for at skabe sig et netværk sker tidligt i adoptionsforløbet. Dvs. potentielle adoptanter er „pro-aktive“ og gør et forarbejde selv. GEA kontaktes på baggrund af det, de hører gennem andre, Statsforvaltningens informationer om os, potentielle medlemmers egen søgning på internettet/hjemmesider/mediernes. Løbende opdatering af hjemmesiden har vist sig at være yderst vigtig for at blive opfattet som fortsat seriøs, opdateret og levende!

Vi har grundlagt en ventecafe i København, hvor bestyrelsens 2 yngste medlemmer, der begge venter på barn i forslag, møder op og taler uformelt med deltagere, der typisk er i overvejelses-/startfasen af et adoptionsforløb. Målet med sådanne møder er at dele ud af egne erfaringer og ad den vej skabe bedre mulighed for deltagere til at kunne beslutte, hvorvidt adoption fortsat kan være en aktuel mulighed for at stifte familie – på trods af de lange ventetider.

Som repræsentant for en forening som GEA kræver det et godt „fodarbejde“ for ikke at blive glemt i mængden. Det har vi gjort ved at deltage i arrangementer, landsmøder, etc. og ad den vej være og forblive synlige i det større selskab. Her tænkes på Adoption & Samfund, som er alle adoptanters forening og repræsentant udadtil. Det er derfor vigtigt med en god kontakt til A&S og ad den vej holde dem ajour med, hvad der rør sig i eneadoptanternes liv, fx ligeberettigelse til det dobbelte børnetilskud.

Til sidst, en stor tak til Landsforeningen Adoption & Samfund der – sammen med Özlem Cekic (SF), der er formand for Socialudvalget – har fået en konference i stand i Fællessalen på Christiansborg den 19.9.2012. Alle politikere fra social- eller familieområdet skal debattere højk aktuelle emner. Her kan vi tale om et godt stykke netværksarbejde, der forhåbentligt fremadrettet kommer alle os forældre og vores dejlige børn til gode.

Husk derfor at bidrage med det, du VED og KAN noget om! Del din viden med andre. Det gavner mere, end du tror. ■

Indkaldelse til generalforsamling i Landsforeningen Adoption & Samfund

Lørdag den 3. november 2012 kl. 13.00 på Trinity, G. Færgevej 30, Snoghøj, 7000 Fredericia

Foreløbig dagsorden for generalforsamlingen.

1. Valg af dirigent.
2. Godkendelse af dagsorden.
3. Bestyrelsens beretning.
4. Regnskab for 2011/12 – forelæggelse og godkendelse.
5. Indkomne forslag:
 - Vedtægtsændringer.
 - Godkendelse af interessegrupper.
6. Arbejdsprogram for det kommende år.
7. Orientering om budget for igangværende år samt
 - Fastlæggelse af kontingent for kommende år.
 - Fastlæggelse af abonnementspris for bladet „Adoption & Samfund“ for det kommende år.
 - Fastlæggelse af lokalforeninger og interessegruppers andel af det samlede kontingent.
8. Valg til hovedbestyrelse.
9. Valg af suppleanter til hovedbestyrelsen.
10. Valg af revisor samt revisorsuppleant.
11. Eventuelt.

Regnskab og budget sendes til lokalforeningerne ultimo september, herunder forslag til medlemskontingent for det kommende år samt abonnementspris for bladet for det kommende år og forslag til lokalforeningernes og interessegruppernes andel af det samlede kontingent.

Forslag der ønskes behandlet, skal være formanden skriftlig i hænde senest den 13. oktober. Hvis der sker ændringer i dagsordenen, sendes den endelige dagsorden til lokalforeningerne senest 20. oktober.

HOVEDBESTYRELSEN

KONTAKT SØGES

Vi er en familie bosat på Vestsjælland med en teenagepige, som lider af en spiseforstyrrelse.

Derfor søger vi kontakt til andre adoptivfamilier, der har lignende problematikker inde på livet. Vi vil gerne udveksle erfaringer og eventuelt skabe et netværk.

Interesserede kan henvende sig til bladet@adoption.dk, og redaktionen vil formidle kontakt. Mærk din mail „Kontakt“.

HVEM SKAL HAVE ADOPTIONSPRISEN 2012?

Adoptionsprisen gives for en ekstraordinær indsats for adopterede eller deres familier. Det kan være en indsats inden for f.eks. politik, forskning, oplysning, rådgivning eller andet. Der skal være tale om en indsats, der har gjort en positiv forskel for adopterede eller vil kunne komme til at gøre det på længere sigt. Prismodtageren kan være en person, en gruppe eller en organisation – gerne én, der har bidraget til at sætte adoption og adopteredes vilkår på dagsordenen i en bredere sammenhæng.

Adoptionsprisen er tidligere givet til læge Grete Teilmann for hendes banebrydende arbejde med tidlig pubertet hos adoptivbørn, til psykolog Lars von der Lieth for hans livslange forskning, formidling og rådgivning inden for adoptionsområdet og til psykolog Susanne Høeg for hendes mange initiativer og aktiviteter inden for rådgivning af adoptivfamilier.

Hvis du har et forslag til, hvem der skal have Adoptionsprisen i 2012, bedes du sende forslaget sammen med en kort motivation til adoptionsprisen@adoption.dk senest den 1. oktober 2012.

Prisen vil blive overrakt i forbindelse med Adoption & Samfunds landsgeneralforsamling den 3. november 2012.

VIL DU VÆRE MED til at gøre en forskel?

Vi søger nye ildsjæle til Hovedbestyrelsen!

Til Landsgeneralforsamlingen, der afholdes lørdag, den 3. november 2012 på Hotel Trinity i Fredericia skal der vælges både nye bestyrelsesmedlemmer og suppleanter til Hovedbestyrelsen (kaldet HB).

Vi efterlyser derfor **kandidater**, der har lyst til at stille op til HB.

I HB har vi mange forskellige opgaver at tage os af, og jo flere vi er, jo flere opgaver kan vi løse! Har du lyst til at stille op, så læs mere her:

Hvilke profiler har vi brug for?

Vi savner:

- En person der har politisk erfaring eller som interesserer sig for politik!
- En person der har sin daglige gang eller har et netværk på „Borgen“
- En person der har kendskab til WordPress og dermed kan være back-up for vores webmaster
- Personer der har erfaring fra arbejdet i en interesseorganisation
- Personer der har kendskab til fundraising
- Personer, der ved, hvordan vi som forening kan gøre os mere synlige i mediernes verden.

Vi har også brug for:

- Kommende adoptanter, der står på venteliste
- Erfarne adoptanter til enten små eller større børn
- Meget erfarne adoptanter til teenagere eller voksne børn
- Voksne adopterede

Det vigtigste er, at du har tid og lyst til at engagere dig i bestyrelsesarbejdet og gerne vil yde en indsats

på de områder, som du brænder for og dermed gøre en forskel!

Hvor tit afholdes der HB møder?

Der afholdes ca. 6 møder om året, og det foregår altid en lørdag fra 10.00-16.30 og afholdes enten på Fyn, i Jylland eller på Sjælland. I det kommende år er der planlagt **Landsmøde** på Dalum Landbrugsskole på Fyn i weekenden den 9. & 10. marts 2013 og her deltager så mange HB-medlemmer som overhovedet muligt.

Herudover skal du afsætte en weekend i forbindelse med **Landsgeneralforsamlingen**, der normalt afholdes i første halvdel af nov. måned, idet vi holder bestyrelsesmøde både før og efter Landsgeneralforsamlingen!

Når der afholdes møder både lørdag og søndag, overnatter vi på stedet.

Indimellem afholdes der også telefon- eller Skype-møder i de forskellige udvalg.

Det forventes, at du deltager i langt de fleste af møderne, men naturligvis kan der opstå situationer, hvor man af forskellige årsager må melde fra, og det er der selvfølgelig plads til. Men det er klart, at jo mere du deltager, jo større viden får du om arbejdet i A&S, og jo bedre og stærkere netværk får du i foreningen.

Er det måske noget for dig at stille op til HB

eller har du lyst til at høre mere om bestyrelsesarbejdet, så kontakt et HB-medlem?

Du finder vores tlf. eller mailadresse forrest i bladet!

BEMÆRK!

Har du ikke mod på at lade dig binde for en 2-årig periode, kan du vælge kun at stille op som suppleant, da du dermed kun er valgt for 1 år, og dermed også kun binder dig til at arbejde for foreningen i 1 år.

Det skal bemærkes, at som suppleant indgår du i bestyrelsesarbejdet på lige fod med bestyrelsesmedlemmerne, men du har ikke stemmeret, hvis der skulle være en afstemning. Ønsker du efter det første år at fortsætte i HB, skal du genopstilles på næste års Generalforsamling på lige fod med andre kandidater.

Delegeret

Hvis du vil have stemmeret til Landsgeneralforsamlingen, skal du vælges som **delegeret** på **generalforsamlingen i din lokalforening**. Har du ikke mulighed for at deltage i denne, eller har den allerede været afholdt, kan du kontakte formanden for din lokalforening og spørge, om de har flere pladser tilbage!

Du kan godt deltage uden at være delegeret, men så har du bare ikke nogen stemmeret.

Resursebase

Hvis du er i besiddelse af en af de kompetencer, som vi søger, og gerne vil udføre nogle konkrete opgaver for os, men ikke har tid til det egentlige bestyrelsesarbejde, kan du melde dig til vores resursebase.

Du skal blot sende en mail til Lene Borg: Lene.Borg@adoption.dk, hvor du skriver lidt om dig selv, og hvad du kan tilbyde foreningen, så bliver du kontaktet af en af os fra HB.

Hovedbestyrelsen

LF Midt- og Vestsjælland afholder
generalforsamling og foredrag af
Ina D. Dygaard med temaet

"Ung og adopteret"

Mandag den 22. oktober 2012
kl. 19.00 - kl. 22.00 i Ringsted
Sportscenter, Tværalle 8,
4100 Ringsted!

Vi starter med en hurtig generalforsamling,
hvorefter vi fortsætter med foredraget!

Mange af vore unge adopterede tumler i hver-
dagen med diverse udfordringer, og vi har fået
Ina D. Dygaard til at komme og dele sine tanker
og oplevelser med os, så vi kan få et indblik
i, hvordan det er at være ung og adopteret i
Danmark.

At være ung og adopteret er på mange må-
der fantastisk, men det er også nogle gange
svært. Hvorfor det er svært, vil Ina forsøge at give
os et indblik i. Hun kommer også ind på nogle
af de fordomme, adopterede ofte mødes med
og ikke mindst, hvorfor de unge adopterede
nogle gange har brug for en anden og mere
omfattende hjælp end andre unge danskere.

Ina er formand for ASU (Adoption & Sam-
fund, Ungdom), og denne gruppe vil hun na-
turligvis også fortælle om.

Ina er født i Sri Lanka og blev som spæd
adopteret af en dansk familie. Hun er vokset
op i Skanderborg, men bor nu i Århus. Hun
læser p.t. på Århus Universitet, hvor hun på
3 semester læser BA tysk og virksomhedskom-
munikation.

Generalforsamling

Dagsorden til generalforsamling iflg. forenin-
gens vedtægter.

1. Valg af dirigent
2. Valg af 2 stemmetællere
3. Valg af referent
4. Bestyrelsens beretning
5. Forelæggelse og godkendelse af regnskab
6. Indkomne forslag
7. Valg af bestyrelse
8. Valg af delegerede til Landsforeningens
Generalforsamling den 3. november 2012
9. Valg af revisor samt suppleant for denne
10. Eventuelt

Evt. forslag skal sendes til formand Lene Borg,
Lene.Borg.2B@gmail.com senest 14 dage før
generalforsamlingen.

Vi har brug for nye kræfter i bestyrelsen – vil du være med og gøre en forskel?

Desværre har 2 ud af 3 bestyrelsesmedlemmer
valgt ikke at genopstille til bestyrelsen, så der
er virkelig brug for nogle nye kræfter, der kan
være med til at køre lokalforeningen videre. P.t.
er der en kandidat, der har meldt sig, men vi
skal minimum være 3 personer i bestyrelsen.
Er det noget for dig eller vil du høre mere om
hvad bestyrelses-arbejdet går ud på, så kontakt
formand Lene Borg pr. tlf. 40 60 92 01 eller via
mail Lene.Borg.2B@gmail.com

Foreningen byder på kaffe/the og kage. Øl og
vand kan købes.

Da der er begrænset antal pladser til gene-
ralforsamlingen/foredraget har medlemmer
af LF Midt- og Vestsjælland ved overbooking
fortrinsret til arrangementet.

Bindende tilmelding skal ske senest
den 14. oktober 2012 pr. mail til
Lene.Borg.2B@gmail.com

HUSK at oplyse medl.nr. (De sidste 5 cifre bag
på dette blad) samt navn, adresse og tlf. nr. på
deltagerne!

@ ET HJERTESUK @

Vi sender IKKE trykte nyhedsbreve og invi-
tationer ud mere pga. den høje portoudgift,
men vi sender altid invitationer m.v. ud til de
af vore medlemmer, som vi har en korrekt
mailadresse på. MEN vi mangler rigtig mange
mailadresser på vore medlemmer, så skynd
dig at sende din/jeres mailadresse til Lene.
Borg.2B@gmail.com så du/I også fremover
kan modtage nyheder fra os.

Vi glæder os til at se en masse af vore medlem-
mer til en spændende aften.

På bestyrelsens vegne

Lene Borg
Formand

MATERIALE FRA FORENINGEN

Adoption & Samfund udgiver en række pjecer om adoption og adopterede. For eksempel:
Når adoptivbørn skal passes, Adoptivbarn i klassen, Adopteret og voksen og Adoptionsrådgivning – før, under og efter adoptionen.

På www.adoption.dk under „Få råd og hjælp“ kan du
se alle udgivelser fra foreningen og finde rådgivning
og information om adoption generelt. Her kan du
hente pjecerne som pdf, eller
du kan bestille dem hos
sekretaer@adoption.dk.

På www.adoption.dk kan du også læse foreningens
blade, som rummer artikler og temanumre om alt
fra henterejser og skolestart til sent adopterede
børn.

På <http://litteratur.adoption.dk> finder du en liste
med litteratur om emner med relation til adoption.

BILLEDER TIL BLADET

Vi vil meget gerne have billeder af
jeres børn til at bringe i vores blad.
Send venligst max. 3 billeder ad gan-
gen. Husk at oplyse navn, land, alder,
adresse og lignende. Billederne skal
være i høj opløsning (min. 1 MB).

Bladet (inklusive billederne) lægges
altid efterfølgende på Adoption &
Samfunds hjemmeside.

Billederne skal sendes til:
bladet@adoption.dk

Venlig hilsen Redaktionen

Landsforeningen Adoption & Samfund afholder sammen med Özlem Cekic (SF),
der er formand for Socialudvalget, en konference på Christiansborg
onsdag den 19. september 2012 fra kl. 17.00 – 19.00. Konferencens tema vil være

„Adoption – en politisk hånd til et godt liv“

Vi har en inviteret alle partiers ordførere på enten socialområdet eller familieområdet til at deltage.

På konferencen vil politikerne debattere følgende emner:

Danmark har brug for et videns- og formidlingscenter på adoptionsområdet

Børnesager, hvor der bliver handlet forkert pga. manglende viden om adoption, viser, at Danmark mangler et Videns- og formidlingscenter om emnet. Ligeledes oplever adoptivfamilier grundlæggende misforståelser i børnenes møde med institutioner og skole, som kunne være undgået med en større adoptionsfaglig indsigt hos de fagpersoner – pædagoger, lærere m.v., de møder i hverdagen.

PAS-rådgivning på Finansloven senest i 2014

I henhold til internationale konventioner er Danmark forpligtet til at yde rådgivning til adopterede og deres familier.

Det særlige børnetilskud skal også omfatte børn af eneadoptanter

Børn af eneadoptanter udsættes for diskrimination ved at de ikke får det samme børnetilskud som andre børn med kun én forsørger.

26-års reglen bør afskaffes

26 års reglen betyder, at man ikke behøver at opfylde tilknytningskravet i forbindelse med ægteskabsindgåelse og familiesammenføring, når man har været dansk statsborger eller haft lovligt ophold i Danmark i 26 år.

For adopterede er der en undtagelse, hvis man er adopteret, inden man fyldte 4 år, men hvis man var ældre end 4 år ved ankomsten til Danmark, gælder 26-årsreglen også for adopterede. Dvs. at f.eks. en 5-årig, der adopteres til Danmark, først kan gifte sig frit med en udlænding som 31-årig. Det urimelige ligger i, at den adopterede overhovedet skal vurderes efter tilknytningskravet, da det strider imod adoptionsideen „at tage til sig som sin egen“.

Desværre er der lukket for tilmelding til konferencen!

ÆNDRING AF LOKALE!

Mødet er flyttet fra Fællessalen til Landstingssalen, idet Fællessalen er under ombygning og ikke når at blive færdig til den 19. september 2012. Dette betyder desværre, at vores reservation med dags varsel kan blive annulleret, hvis Landstingssalen skal benyttes af Folketingets medlemmer.

Skulle dette ske, vil alle deltagere blive informeret pr. mail og/eller sms, og mødet vil i stedet blive afholdt på **Borups Højskole, Frederiksholms Kanal 24, 1220 København K.**

Hovedbestyrelsen

ADOPTION & SAMFUND Lokalforeningen Sydøstjylland

Foredragsaften og generalforsamling

Torsdag den 20. september 2012 kl. 19.00 til ca. 21.30
i Cuben, Østprøven 1, Christiansfeld

Ninna Hjort – adoptivbarn fra Korea

Ninna er adopteret fra Korea i 1977. Hun vil fortælle om sin opvækst og de problemer, der har været ved at være adopteret. Hun blev som voksen fundet af sin biologiske familie og har mødt dem i både Danmark og Korea, og hun vil fortælle om det at genfinde sine rødder, og hvad der sker, når man genfinder sin biologiske familie.

Kaffe/the og kage.

Efter foredrag og kaffe holder vi generalforsamling, som vi forventer vil vare en times tid. Vi håber, at mange møder op for at kan bidrage med nye vinkler og input eller måske bare udvide netværket lidt.

Dagsorden

1. Valg af dirigent.
2. Bestyrelsens beretning.
3. Forelæggelse og godkendelse af regnskab.
4. Indkomne forslag. Skal være formanden i hænde senest 6. september 2012.
5. Valg af bestyrelse, herunder fastlæggelse af antal medlemmer af bestyrelsen.
6. Valg af delegerede til Landsforeningens generalforsamling.
7. Valg af revisor samt suppleant.
8. Eventuelt.

Af hensyn til kaffe i pausen, vil vi meget gerne have jeres tilmelding på ullasse@post.tele.dk senest den 14. september 2012.

Venlig hilsen Bestyrelsen / Adoption & Samfund Sydøstjylland

Med i „Sporløs“ ... og hvad så?

Vi har alle siddet foran tv'et og set „Sporløs“ eller læst beretninger om unge adopterede, der har søgt og fundet deres biologiske familie. Måske har du tænkt: „Hvad sker der så nu?“

Shital Andersen, der er uddannet inden for Medievidenskab, og selv adopteret fra Indien, har produceret en dokumentarfilm der følger tre unges historie og overvejelser efter Sporløs.

Internetsiden adoptionsverden.dk skriver følgende om filmen:

„Med udgangspunkt i tre adopteredes søgen og møde med den biologiske familie, går dokumentarfilmen Et Fundament i forandring længere endnu og viser, hvordan det kan gå, når den biologiske familie er fundet. Dokumentaren er med til at give et mere realistisk billede af, hvordan det kan blive, når det første møde med den biologiske familie er overstået. Der tages fat på emner som skuffelse over at finde en alkoholiseret mor, pres fra de biologiske forældre, kulturforskelle og ikke mindst dårlig samvittighed over ikke at kunne holde kontakten ved lige. Men alligevel holder filmen også fokus på glæden ved at finde den biologiske familie, og hvad det måtte indebære.

Dokumentaren giver derfor et godt indblik i de følelsesmæssige op- og nedture der kan være, når man som adopteret har fundet sin biologiske familie.

I filmen medvirker tre adopterede, som alle har fundet deres biologiske familie. Ud over de tre adopterede har psykolog Lene Kamm også en stor rolle i filmen. Det er Lene, som er med til at sætte ord på det, som de adopterede føler, og hun er derfor med til at åbne filmen op og relatere den til andre af livets problemstillinger.“

Hvornår: Fredag den 5. oktober 2012 – kl. 18.00

Hvor: Frivilligcenter & Selvhjælp, Odense,
Jens Benzons Gade 54 B, Odense C

For hvem: Unge adopterede (over 12 år) og deres forældre

Hvad sker: Vi starter med at spise en pizza sammen. Så viser Shital Andersen sin film, og fortæller om sin kommende film. Derefter bliver der mulighed for at vende det, vi har set, med andre unge og deres forældre.

Pris: Kr. 50,- pr. person

Tilmelding: Lone Lindberg på lone@lindberg-carstensen.dk
senest mandag den 24. september.

Generalforsamling med spisning og foredrag

Onsdag den 31. oktober 2012 i lokaler i Tornbjerg Kirke, Skærmhatten 1, 5220 Odense SØ

Foredraget vil begynde efter generalforsamlingen ca. kl. 19.30

Vi begynder kl. 18.00 med en uformel snak, mens vi spiser en sandwich. Alle er velkommen til at deltage, men af hensyn til indkøb vil vi bede jer om at kontakte Sanne Pedersen på nedenstående mail/telefon senest søndag den 28. oktober.

Kl. 18.30 afholdes generalforsamling iflg. foreningens vedtægter

1. Valg af dirigent
2. Valg af 2 stemmetællere
3. Valg af referent
4. Bestyrelsens beretning
5. Forelæggelse og godkendelse af regnskab
6. Indkomne forslag
7. Valg af bestyrelse
8. Valg af delegerede til landsforeningens generalforsamling
9. Valg af revisor samt suppleant for denne
10. Eventuelt

Forslag til punkt 6, skal være modtaget skriftligt eller på mail af lokalforeningens formand Sanne Pedersen senest 14 dage før generalforsamling.

Kan I ikke nå at deltage i generalforsamlingen, er I velkomne til at møde op til foredraget, hvor der vil blive serveret kaffe/the og kage eller andet mundgodt i løbet af aftenen.

Kontakt venligst Sanne Pedersen på tlf. 65 97 22 97,
mobil 20 47 02 35, mail: mai.lan@mail.dk

Foredrag med kognitiv terapeut Torsten Thomassen

Torsten Thomassen er adoptivfar, socialpædagog og tidligere leder af et socialpædagogisk behandlingssted for børn og unge. I dag privatpraktiserende terapeut.

Torsten Thomassen vil fortælle om:

Reaktioner og senreaktioner, der opstår som følge af den enkeltes adoptivhistorie.

Torsten skriver blandt andet:

„I mit daglige arbejde som privatpraktiserende terapeut, bliver jeg kontaktet af mange unge adopterede og af adoptivfamilier, hvis børn og unge har forskellige problemstillinger affødt af deres adoptionsbaggrund. Det er lige fra overdreven generthed, over tilknytningsforstyrrelse, indlæringsproblemer til tanker om selvmord. Det jeg beskæftiger med hos denne målgruppe, er de reaktioner og senreaktioner, der opstår som følge af den enkeltes adoptivhistorie.

Mit foredrag vil omhandle mødet med disse unge og deres familier. Jeg vil fortælle om nogle af de mest typiske problemstillinger, hvordan de er opstået, hvordan jeg arbejder med dem, hvad familien kan gøre for at støtte barnet/den unge i situationen, og frem for alt fortæller jeg, hvordan de unge oplever disse problemer, og hvordan de bliver taklet i familien, i skolen og i samfundet.“

Foreningen af Adoptivforældre til Børn med Handicap og Foreningen Adoption & Samfund Fyn inviterer til foredrag med Lars Rasborg, cand.psych., specialist i klinisk børnepsykologi, praktiserende psykolog.

Spejling og jeg-støtte af adopterede børn og unge

Lørdag den 29. september 2012 kl. 13.00 - 17.00
Tietgenskolen, Kantine K, Lerchesgade 29
5000 Odense C

Mange af de børn, der adopteres fra udlandet, har før adoptionen levet under vanskelige forhold i kortere eller længere tid, f.eks. i deres biologiske familie eller på et børnehjem med mange børn og få voksne. Hvis et barn har psykiske eller sociale vanskeligheder efter adoptionen, kan det skyldes disse forhold. Det kan også være reaktioner på den omvæltning, som selve adoptionen er – eller en blanding af begge dele. Når almindelige pædagogiske metoder ikke løser problemerne, kan spejling og jeg-støtte ofte være hjælpsomme metoder. Spejling og jeg-støtte kan anvendes af forældre og desuden af pædagoger og lærere.

Dagen indledes med et oplæg (cirka en time), hvor de udviklings- og tilknytningsproblemer, som adopterede børn kan have, beskrives, og metoderne spejling og jeg-støtte præsenteres og illustreres med eksempler.

Derefter danner deltagernes spørgsmål og kommentarer udgangspunkt for uddybning af oplægget og for supplerende oplæg om de emner, der særligt har deltagernes interesse.

Umiddelbart efter arrangementet kan de deltagere, som måtte være interesseret, samles med arrangørerne og foredragsholderen og tale om dannelse af mindre grupper, hvor man under vejledning (eller måske på mere egen hånd) kan arbejde videre med spejling og jeg-støtte med henblik på at blive så fortrolig med metoderne, at man kan anvende dem i hverdagen.

Foredraget bygger på Lars Rasborgs bog Sunde børns problemer (Akademisk Forlag, 2009). Artiklen „Spejling og jeg-støtte ved omsorgssvigt“ er en kort introduktion til metoderne. (Den findes på s. 181-93 i Adoptionshåndbogen, redigeret af Iben Krarup Høgsberg og Anette Buch-Ilting, Hans Reitzels Forlag, 2012).

Prisen for deltagelse inkl. Kaffe/the og brød er kr. 150,- for medlemmer og kr. 200,- og ikke-medlemmer. Beløbet bedes indbetalt på konto 3600 3600141899 (husk navn i tekstfeltet), efter accept på tilmelding.

Tilmelding senest den 20. september til Ulla Gehlert på mail usgehlert@yahoo.dk eller på tlf. 66 15 10 98.

Generalforsamling

Nørhalne Skole, Bygaden 24, Nørhalne, 9430 Vadum
Lørdag den 6. oktober 2012 kl. 11.00 til ca. kl. 16.00

Dagsorden til Generalforsamlingen (kl. 11.00 til ca. 12.30)

1. Valg af dirigent
2. Bestyrelsens beretning
3. Forelæggelse og godkendelse af regnskab
4. Indkomne forslag (skal være formanden, Else Jungersen Overbye, i hænde senest lørdag den 15. september)
5. Valg af bestyrelsesmedlemmer:
Pia Buus: genopstiller
Jeanne Andersen: genopstiller
Heidi Kjærsgaard: genopstiller ikke (1. suppleant Charlotte Mønster er indtrådt i januar 2012 og genopstiller).
6. Valg af 2 suppleanter
7. Valg af delegerede til landsforeningens generalforsamling, jf. § 6
8. Valg af revisor samt revisorsuppleant
9. Eventuelt

Der serveres en let frokost efter generalforsamlingen, ligesom vand og juice kan købes.

Efter generalforsamlingen kl. 13.00 fortæller læge ph.d. Grete Teilmann ud fra temaet

Tidlig pubertetsudvikling hos adopterede børn.

For tidlig pubertetsudvikling kan være et problem - både fysisk, socialt og psykologisk.

Forskning har vist, at der er en høj hyppighed af for tidlig pubertet blandt adopterede børn, og i foredraget fortæller læge Grete Teilmann om resultater af undersøgelser på området.

Derudover bliver der tid til at tale om, hvilke tegn der er på, at puberteten er ved at starte, og hvad vi som forældre kan gøre, og hvor man kan få råd om pubertetsudvikling.

Grete Teilmann er speciallæge i børnesygdomme og har skrevet en ph.d.-afhandling om pubertetsudvikling hos adopterede piger samt har arbejdet med ungdomsmedicin i flere år. Grethe modtog i 2007 adoptionsprisen.

Prisen for dette spændende foredrag er DKK 75,00 for medlemmer og DKK 100,00 for ikke-medlemmer. Kaffe, te og kage serveres under foredraget, ligesom vand og juice kan købes.

Tilmelding senest den 24. september 2012 kl. 12.00 til:
adoptionnordjylland@sol.dk eller Jens Næsby tlf. 22 50 13 15.

Vi glæder os til at se jer til dette arrangement.

Venlig hilsen
Adoption og Samfund, Lokalforeningen i Nordjylland

Vi gør opmærksom på, at foreningen ser sig nødsaget til at eftersende regning for deltagerbetaling ved udeblivelse uden afbud, som kan meldes telefonisk samt på e-mail til foreningen.

Husk i øvrigt at besøge os på Facebook-gruppen „Adoption Nordjylland“, samt på vores hjemmeside www.adoptionnordjylland.dk/. I er meget velkomne til at lave opslag etc. på Facebook-gruppen.

Generalforsamling

Lørdag den 27. oktober kl. 15-16, DGI-huset
Værkmestergade 17, Århus

Dagsordenen for generalforsamling, LF-Østjylland:

1. Valg af dirigent
2. Valg af 2 stemme optæller
3. Valg af referent
4. Formandens beretning
5. Forlæggelse og godkendelse af regnskab
6. Indkomne forslag
7. Valg af bestyrelses medlemmer

På valg:

Jonna Kallehave - genopstiller

Helle Andersen - genopstiller

8. Valg af revisor + evt. suppleant
9. Valg af delegerede til landsgeneralforsamlingen

Forslag til dagsordenens punkt 6 skal være formanden skriftligt i hænde senest 14 dage før generalforsamlingen.

Adresse: Jeanette Lyk, Langballevej 14, 8320 Mårslet.

Mail: adoption.lyk@profibermail.dk

De gældende vedtægter kan findes på www.adoption.dk.

Vi har brug for flere personer i bestyrelsen, som har ideer og lyst til at lave arrangementer for både adoptanter og adopterede. Bestyrelsen mødes ca. hver anden måned på hverdagsaftener. Hvis det er noget for dig, så kontakt Jeanette Lyk og hør nærmere.

Familearrangement

Lørdag den 27. oktober kl. 14-16,
DGI-huset Værkmestergade 17, Århus

Kom og få et par timers sjov leg og en hyggelig eftermiddag sammen med jeres børn.

Lokalforeningen har igen lejet springhallen og på opfordring også klatrevæggen i DGI-huset. Bestyrelsen vil derfor gerne invitere "legebørn" i alle aldre til et par hyggelige timer. Der vil være mulighed for

spring, leg og tummel. Vi har ligesom sidste år instruktører på, som vil sætte gang i løjerne. Kom og vær med til et par sjove timer.

Efter et par timer med sved på panden, ca. kl. 16 vil bestyrelsen invitere på lidt spiseligt til at gå hjem på.

Arrangementet er gratis, men af hensyn til bestilling af mad og drikkevarer er tilmelding til familiearrangementet nødvendig

Tilmelding senest den 12. oktober til Helle Andersen 41 12 53 75 eller mail HAHBA@stofanet.dk ved tilmeldingen oplys venligst antal børn og voksne, samt børnenes alder

ANNONCE

Adoptionsrejser

Spar besværet - lad os arrangere flyrejsen

- flybilletter med stor fleksibilitet
- anerkendte flyselskaber
- billetter til alle rejsemål
- ekstra bagagemængde
- de bedste priser

Unitas > Rejser

Mere end rejser

Ring på tlf. 87 23 12 35
eller se www.unitasrejser.dk

ANNONCE

Åben for nye klienter

Terapi til adopterede børn

"Lad aldrig barnets smerte blive glemt"

Psykiater, Børneterapeut og Pædagog

Solveig Lund Bech

Medlem af Dansk Psykiaterforening

www.solveigb.dk

email: solveigbech@gmail.com Tlf: 2513 0428

Ida, født i Etiopien.

Noah Wu nyder sommeren. Han er født i Sydkorea.

ANNONCE

WORKSHOP FOR ADOPTEREDE (over 18 år):

Historien om din historie

Søndag den 30. september fra 10-17 i Ribe.

WORKSHOP FOR ADOPTIVFORÆLDRE:

Spejlings-dag – hvad /hvordan/hvornår?

Søndag den 7. oktober 11 – 17 i Ribe.

Terapi & konsultation

Ribe/Midtjylland

Mail: kirstennordahl@gmail.com

Tlf: 45 40 20 15 81

KOMMEND TEMANUMRE

BIDRAG EFTERLYSES!

Redaktionen arbejder på en række temanumre til den kommende tid, og derfor vil vi meget gerne have bidrag fra læserne. Vi modtager også meget gerne idéer til, hvad I kunne tænke jer at læse om.

Del dine erfaringer og skriv om:

BEDSTEFORÆLDRE

Vær med til at sætte spot på bedsteforælderrollen og adoption. Skriv om tanker i ventetiden, hjemkomsten og regler for samvær i den første tid, børnebørn med en historie i bagagen, biologiske vs. adopterede børnebørn, reserve-bedsteforældre, manglende tilknytning og selvfølgelig alle glæderne ved lige netop jeres/dit barnebarn.

Deadline 10. november 2012

TIDLIG PUBERTET

Hyppighed, årsager, forskning, erfaringer fra adoptivfamilier.

Alle bidrag sendes til bladet@adoption.dk.

Venlig hilsen Redaktionen

Billeder til temanumre

Vi modtager også meget gerne billeder til temanumrene. Send venligst maks. tre billeder pr. e-mail. Husk at oplyse navn, børns alder, adresse og lignende. Billederne skal være i høj opløsning (min. 1 MB). Bladet (inklusive billederne) lægges altid efterfølgende på Adoption & Samfunds hjemmeside.

LOKALFORENINGER

Her finder du din lokalforening. Ikke alle har hjemmesider.
Er du i tvivl om dit tilhørsforhold, så se under adresser og links på www.adoption.dk

Lokalforeninger i Region Nordjylland

Nordjylland

Else Jungersen Overbye, Parallevej 12, Nørhøne,
9430 Vadum
Web: <http://nordjylland.adoption.dk>
Mail: nordjylland@adoption.dk
Tlf.: 98 17 17 11

Lokalforeninger i Region Midtjylland

Gudenåen

Mona Østergård, Sanglærkevej 12, Mønsted,
8800 Viborg
Web: <http://gudenaen.adoption.dk>
Mail: gudenaen@adoption.dk
Tlf.: 86 64 61 72

Vestjylland

Charlotte Christensen, Ringkøbingvej 1,
7400 Herning
Web: <http://vestjylland.adoption.dk>
Mail: vestjylland@adoption.dk
Tlf.: 97 21 18 78

Østjylland

Jeanette Lyk, Langballevej 14, 8320 Mårslet
Mail: oestjylland@adoption.dk, tlf.: 86 29 76 63

Lokalforeninger i Region Syddanmark

Sydvestjylland

Jørn K. Pedersen, Prangeager 38, 7120 Vejle Øst
Web: <http://sydvestjylland.adoption.dk>
Mail: sydvestjylland@adoption.dk
Tlf.: 60 82 04 35

Sydøstjylland

Ulla Grau, Hydevadvej 28, 6270 Rødekro
Mail: sydoestjylland@adoption.dk
Tlf.: 74 69 38 13

Fyn

Sanne Pedersen, Lundsbergvej 38, 5863 Ferritslev
Web: <http://fyn.adoption.dk>
Mail: fyn@adoption.dk
Tlf.: 65 97 22 97

Lokalforeninger i Region Sjælland

Sydsjælland

Pia Thomsen, Faunedalen 12, 4700 Næstved
Mail: sydsjaelland@adoption.dk
Tlf.: 31 72 01 02

Midt- og Vestsjælland

Lene Borg, Tveje-Merløse 28, 4300 Holbæk
Web: <http://midtogvestsjaelland-adoption.dk>
Mail: midtogvestsjaelland@adoption.dk
Tlf.: 59 43 92 01

Lokalforeninger i Region Hovedstaden

København

Kurt Nielsen, Dæmningen 55, 2500 Valby
Web: <http://koebenhavn.adoption.dk>
Mail: koebenhavn@adoption.dk
Tlf.: 36 16 87 25

Københavns Omegn

Elisabeth Rolfes Becker, Trongårdsvej 13A, 2800 Lyngby
Web: <http://koebenhavnsomegn.adoption.dk>
Mail: koebenhavnsomegn@adoption.dk
Tlf.: 45 88 06 01

Nordsjælland

Sofie Bay, Falkenbergvænget 30, 3140 Ålsgårde
Mail: nordsjaelland@adoption.dk
Tlf.: 25 62 46 25

Bornholm

Hanne Nielsen, Anhøjvej 6, 3700 Rønne
Mail: bornholm@adoption.dk
Tlf.: 56 47 08 12

LANDEGRUPPER/INTERESSEGRUPPER

Bolivia

Anette Buch-Illing, buch-illing@privat.dk
Aase Wodstrup Jensen, aase.wodstrup@mail.dk
Katinka Hoydal, hoylysdal@mail.dk
www.landegruppe-bolivia.dk

Bulgarien

Bo Persson
fam.persson@gmail.com
<http://bulgarien.adoption.dk>

Burkinagruppen

Benedikte Lohse
Kollundvej 38 Kastrup, tlf. 60 17 13 16
bmlohse@hotmail.com

Colombia

Kate Nielsen
tlf. 56 14 28 16
colombialandegruppen@gmail.com
www.holagominisite.dk

Danmark

Lau Rasmussen, tlf. 64 82 55 56 / 29 86 55 56
www.danskadoption.dk

Ecuador

Jens Reiermann
Englystvej 46, 3600 Frederikssund, tlf. 31 64 11 13
jens@reiermann.dk, www.ecuadorklubben.dk

Etiopien

Jens L. Tranholm Damkjær, tlf. 86 29 20 28
jensld@mail.dk, www.etiopien-foreningen.dk

Guatemala

Anni Bech Nielsen, tlf. 47 52 77 76

Hviderusland

www.hvideruslandklubben.dk

Indien

Svend Erik Holm, tlf. 64 47 38 35
sve@holm.mail.dk
www.123hjemmeside.dk/indiengruppen

Kaliningrad/Moskva

Helle Pedersen, tlf. 97 17 31 01

Kina

Søren Lodberg
Hjortevej 17, 7100 Vejle, tlf. 60 74 12 50
formand@kinaforeningen.dk, www.kinaforeningen.dk

Landegruppe for Sydkorea

Sisse Jacobsen, Engdraget 25, 3450 Allerød
tlf. 30 23 34 08
koreatrolde@koreatrolde.dk, www.koreatrolde.dk

Nepal

Hanne og Hans Doktor
tlf. 75 65 48 36
hanne.veis@adr.dk

Nigeria

Medlemskontakt: Yvonne Hegaard Hansen
Mail: yvonnehegaard@hotmail.com, tlf. 29 64 17 04
www.nigeriaadoption.dk

Peru

Bjørn Rude Voldborg
Æblehaven 1, 3400 Hillerød, tlf. 48 25 05 95
bgv@pharmexa.com

Rumænien

Lars Birk Sørensen
tlf. 86 41 51 13
larsbirk@skylinemail.dk, www.rumania.adoption.dk

Sri Lanka (Dansk Sri Lanka Forening)

Flemming Bratved
Gårdagervej 10, 2640 Hedehusene, tlf. 46 56 30 18
flemming@bratved.dk
dansksrilankaforening@gmail.com
www.dansksrilankaforening.dk

Sydafrika

Laila Broberg
Rebekkavej 12, 1. sal, 2900 Hellerup, tlf. 61 79 48 08
landegruppesydafrika@gmail.com
www.landegruppesydafrika.dk

Thailand

Ebbe Møller
tlf. 45 79 24 46 / 40 64 55 84
ebbemoeller@yahoo.dk

Tjekkiet

Anne-Lise Balle
tlf. 66 14 31 95
tjekkiet@adoption.dk

Vietnam

Jeanett Stefansen
Teglværksbakken 31, 2900 Hellerup, tlf. 35 55 78 74
jeanett.jeppe@gmail.com
www.vietnamadoption.dk

Interessegrupper

Bal Vikas Venner, Indien

Annette Havemann Linnet, tlf. 49 19 09 13
Hanne Juhl Holm, tlf. 26 36 27 23
www.balvikas.dk, info@balvikas.dk

Colombia – Fanas venner

Ulla Gehlert, Julagervænget 22, 5260 Odense S,
tlf. 66 15 10 98, sugehlert@yahoo.dk

Eneadopter (GEA)

Gitta Wörtwein, tlf. 40 93 11 03
geagitta@gmail.com

Børnehjemmet Palna, Indien

Mette Thomsen, tlf. 38 28 50 25

Gruppen af adoptivforældre til børn med handicap

Bernadette Marsh
bernadettemarsh@gmail.com

RÅDGIVNINGSGUIDE

Adoption & Samfund tilbyder rådgivning i alle faser af en adoption. Rådgiverne er enten faglige rådgivere med en specifik relevant uddannelse og særlig viden om adoption eller adopterede og adoptanter, som gerne lægger øre til din historie og kan komme med råd baseret på deres personlige erfaringer og foreningens viden i øvrigt.

Rådgiverne arbejder på frivillig basis. De har tavshedspligt. De fleste rådgivere besvarer rådgivningsopkald i deres hjem.

Bemærk, at faglige rådgivere og forældre-rådgivere har lukket i juli. Sagsrådgiverne kan kontaktes hele sommeren. Generelt vil det være mest belejligt, hvis I ringer efter kl. 20.

SAGSRÅDGIVERE

Sagsrådgiverne svarer på generelle spørgsmål om adoption og rådgiver i alle faser af adoptionsproceduren fra de første overvejelser om adoption til adoptionsbevillingen er givet.

Simple spørgsmål kan fremsendes på mail til adressen: raadgivning@adoption.dk.

For egentlig rådgivning i adoptionssager er det bedre at henvende sig telefonisk til en af rådgiverne nedenfor, især hvis det drejer sig om lidt mere komplicerede sager, f.eks.:

- Sager, hvor ansøgerne fornemmer risiko for helt eller delvist afslag på godkendelse.
- Anke- og klagesager.
- Problemer i matchningssager.
- Problemer i forhold til de formidlende organisationer.

Janet Majlund	40 58 66 66
Bente Romanoff	33 22 88 68
Claus Stenmose	59 44 14 32
Josie Køhlert	43 64 70 10
Annikke Kjær Hansen	35 82 35 43
Mie Olesen	36 45 02 08

FAGLIGE RÅDGIVERE

Rådgiverne er fagfolk, der frivilligt rådgiver inden for deres professionelle fagområde.

Læge

Besvarer spørgsmål, der vedrører helbreds- og handicapforhold hos såvel adoptionsansøgere som barn i forslag og adopterede.

Jens Bertelsen,	23 45 49 97
E-mail:	musaeus@dadlnet.dk
Ida Bjerrum Bach	25 78 41 24
E-mail:	ibb@dadlnet.dk

Sundhedsplejerske

Rådgiver om den gensidige tilknytningsproces og almindelige reaktionsmønstre f.eks. vedr. søvn, måltider, pusling og bad. Hvordan hjælper man sit barn igennem overgangen fra børnehjem/plejefamilie til adoptivfamilie.

Gitte Korsholm Jørgensen	60 12 22 57
--------------------------	-------------

Pædagogisk konsulent

Rådgivning i forbindelse med institutionsstart, indskoling og vanskeligheder i institutioner/skoler.

Gitte Stæhr Larsen	48 24 51 55 / 31 16 69 51
--------------------	---------------------------

Pædagog

Rådgivning i forbindelse med barnets/børnenes start i institution og dagpleje samt eventuelle vanskeligheder i institutionen/dagplejen.

Rie Østergaard	97 22 12 87 / 22 43 91 52
Charlotte Christensen	91 21 18 78
E-mail:	charlotte@sircus.dk
Telefontid	kl. 20.00 - 21.00

Speciallærer

Rådgiver hvis der er behov for eller overvejelser om en særlig undervisningsindsats i skolen, særligt i forbindelse med omsorgssvigtede børn.

Pia Robinson	21 66 76 18
E-mail:	pia-robinson@hotmail.com

Talepædagog og speciallærer

Rådgiver om tale- og sprogsvanskeligheder før eller efter barnets ankomst. Sparrer evt. med den lokale talepædagog.

Irene Bjerregaard	27 12 93 07
Lise Jensen	20 96 39 00
E-mail:	stinne_odder@hotmail.com

Psykolog

Rådgiver unge og voksne adopterede og adoptivfamilier. Herudover kan psykologen medvirke til at viderefremme eventuelle behov for længe-revarende indsats til relevante behandlere og/eller instanser.

Birgit Cederholm	44 44 33 82
------------------	-------------

Socialrådgiver

Tilbyder råd og vejledning om det at samarbejde med sociale myndigheder, dvs. at finde vej i systemerne, rådgivning om lov og ret, herunder at forstå bevillinger og afslag. Rådgiveren kan ikke afgøre eller omstøde kommunens afgørelse, men bistå med vejledning om muligheder for at anke en afgørelse.

Lise Rytter Krogh	51 22 07 68
-------------------	-------------

Socialpædagog og lektor i pædagogik

Tilbyder råd og vejledning til adoptivforældre vedr. mindre dagligdags udfordringer eller større vanskeligheder vedr. opdragelse og familieliv. Bedst efter kl. 20.30, eller skriv gerne en mail, hvor vi aftaler dag og tidspunkt for samtale.

Jette Eriksen	36 49 84 40 / 22 54 60 53
E-mail:	jee@ucsj.dk

Adoptionslinjen

Tilbyder råd og vejledning om søgning af biologisk ophav; motivation, kontakt, søgningsproces samt tiden efter et evt. møde. Generel snak om det at være adopteret i Danmark. Aftale/rådgivning via e-mail eller Skype foretrækkes.

E-mail	a.kibsgaard@gmail.com
Skype navn	adoption.kibsgaard
Navn	Ane Rin Kibsgaard

FORÆLDRE-RÅDGIVERE

Rådgiverne er medlemmer med særlig interesse i et bestemt emne inden for adoptionsområdet.

Adoption af præmature børn

Rådgivning om det at få et præmaturnt barn i forslag eller at have et præmaturnt barn.

Trine Boardman	46 37 07 08
----------------	-------------

Ventelistefrustrationer

Rådgivning, når man er i adoptionsforløbet og oplever frustrationer, fordi forløbet ikke går som forventet, eller når det er vanskeligt at klare ventetiden.

Jan og Anette Mark	51 32 39 76
--------------------	-------------

Tab af barn i forslag

Rådgivning som hjælp og støtte til dem, der har mistet et barn, som de har haft i forslag og været godkendt til.

Janne Skov	66 13 63 02
------------	-------------

Adoption af danske børn

Rådgivning om anonym adoption af danske børn. Rådgivningen vejleder ikke i forbindelse med familie- eller stedbarns adoption.

Fam. Behmer	64 82 62 20
-------------	-------------

Adoption af danske børn uden samtykke, åbne eller lukkede adoptioner

Rådgivningen er baseret på erfaringer med adoption af danske børn uden samtykke og med plejeanbringelse med henblik på senere adoption. Henvendelse sker via psykologrådgiveren eller rådgivningskoordinatorerne (se andetsteds).

Adoption af større børn

Rådgivningssamtaler samt mulighed for kontakt til andre familier, der har modtaget større børn, som tilbyder telefonisk støtte og hjælp omkring de problemer, der kan være forbundet hermed.

Anne Marie Poulsen	28 29 26 18
E-mail:	amfp@pbhome.dk

Skoleproblemer

Rådgivning i forbindelse med vanskeligheder knyttet til den adopteredes skolegang.

Janet Majlund	40 58 66 66
E-mail:	janetmajlund@hotmail.com

Netværk for „fravalgte“ adoptivforældre

Forældre, som ikke længere kan få kontakt med deres børn eller kun har en meget anstrengt kontakt.

Kirsten og Flemming Andersen	86 28 16 07
------------------------------	-------------

Eneadoptanter/GEA

Gruppen af Eneadoptanter, GEA, tilbyder enean-søgere rådgivning før, under og efter godkendelse samt efter hjemtagelse af barn. Endvidere har GEA faglige rådgivere, hvis udgangspunkt er eneadoption. GEA tilbyder desuden hjælp til opstart af samtalegrupper på et hvilket som helst tidspunkt i adoptionsprocessen.

Marianne Bonne	23 60 34 82
E-mail:	mariannebonne@webspeed.dk
Signe Hindsberger	23 31 01 20
E-mail:	signhind@post7.tele.dk

Bladet *Adoption & Samfund* har i år 35 års jubilæum. Det første nummer udkom i juli 1977, og mange emner er stadig aktuelle!

ADOPTION OG SAMFUND

LANDSFORENINGEN AF ADOPTANTER

*Adoption and the Community
The Association of Adoptive
Parents in Denmark*

*Adoption et Société
l'Association des parents
adoptives du Danemark*

Årgang 1

Nummer 1/1977

Hvad er en familie?

KARINA 82

Indhold

Vore foreløbige aktiviteter.
Enliges ret til børnebidrag.